YIL: 2 SAYI: 25 OCAK 2023 AYLIK KÜLTÜR, SANAT VE AKTÜEL DERGİ

ÇAYDAÇIRA




benim öykülerim
BORDO YAYINLARI
BORDO YAYINLARI
YENİ MAH. GAZİ CAD. NO:36
YÜCE PASAJI KAT:1/105
TEL: 04242361284 ELAZIĞ
BORDO YAYINLARI
bordo.yayinlari
05335654241

İÇİNDEKİLER



Hollanda'da Fırat'ın Semahları…



Elazığ "Geven Balı" Tescillendi…



Elazığ'ın orta yerinde tarihi bina…



Saniye Nine, evinin bir odasını Kütüphane yaptırdı.



İnsan sevgisini Yunus'tan alan şair: Celil ÖZEN



ÇAYDAÇIRA

AYLIK KÜLTÜR-SANAT VE AKTÜEL DERGİ
YIL: 2 SAYI: 25 OCAK-2023

İMTİYAZ SAHİBİ ve
YAYIN YÖNETMENİ:
YÜCEL ÇAKMAK
cakmakyucel@gmail.com
ADRES:
Gazi Caddesi No: 36 Yüce Pasajı Kat 4
ELAZIĞ

KATKIDA BULUNANLAR:
İ. EKREM KATI (ELAZIĞ)
MURAT SEVİNÇ (İSTANBUL)
AHMET BULUT (ELAZIĞ)
BİLAL CİVELEK (İSTANBUL)
ŞERİF AYDEMİR (İSTANBUL)
İLHAN KILIÇ (ALMANYA)
AHMET FARUK PAMUKÇU (İSTANBUL)
OYA ORHAN (ELAZIĞ)
FİKRİYE SUSAM (ÇANAKKALE)
BEDRİ YÜCEL (ELAZIĞ)
FATİH BAYGELDİ (KKTC)
HÜLYA MURAT (ELAZIĞ)
MEHTAP ÖZER SEYRAN (ELAZIĞ)



YÜCEL ÇAKMAK

YENİ BİR YIL
YENİ HEYECANLAR

2023 Yılı'na girerken bizde ayrı bir heyecan yaşıyoruz.
Elazığ'ın ilk dijital dergisi **ÇAYDAÇIRA** olarak 2. Yılımızı doldurduk.
Siz değerli okuyucularımızdan aldığımız destek ve teşviklerle, Elazığ Medyasında ulaşılması zor bir okuyucu kitlesine kavuşmanın sevincini ve Elazığ'ın ilk dijital dergisi olarak **3 bin okuyucu**ya hitap etmenin gururunu yaşıyoruz.
Desteklerinizden ötürü tüm okuyucularımıza teşekkür ederiz.
2023 Yılı'nın sağlık, mutluluk ve huzur getirmesini dileriz.
77 Yaşındaki **Saniye Bayır**, evinin bir odasını mahallesinin çocuklarının ders çalışması için tahsis etti. Çocuklarda bu odayı kütüphaneye çevirerek adını da **"Kardeşler Kütüphanesi"** koydular.
Sanatçı kimliğiyle öne çıkan Müzik Derleyicisi ve Araştırmacı **Aygün Çam**, bu kez Avrupa'ya Elazığ Semahlarını dinletti. **Hollanda**'nın Eindhoven şehrinde **'Fırat'ın Semahları'**nı dinletti.
Bir dönem Kanal 23 Televizyonu ve FM 23 Radyosunda Haber Spikerliği ve Anadolu Ajansı Elazığ Temsilciliği yapan değerli arkadaşım ve sürekli basın kartı sahibi **Fikriye Susam**, bundan böyle **Çaydaçıra Ailesinde…**
Yaşamını Çanakkale'de sürdüren **Fikriye Susam**, kendine has röportajları ve yazılarıyla aramızda olacak. Susam, ilk röportajını Kültür Adamı ve Müzisyen **Fikret Coşkun**'la yaptı.
Elazığ'ın sahip çıkmadığı heykeltıraş **Nureddin Orhan**'ın adı, Tunceli'deki **Vecihi Timuroğlu Kütüphanesinde** yaşatılacak.
Nureddin Orhan'a adanan 40 eser, Tunceli'deki Vecihi Timuroğlu Kütüphanesi'nde, heykeltıraş adına oluşturulan çalışma odasında sergilenecek.
Elazığ'ın orta yerinde bir yıkıntı bina… Kimsenin farkına varmadığı sadece eski insanların varlığını bildiği bir bina… **Kilise** diye bilinen bir bina… Önce binayı bulup fotoğrafladık. **Sonra kapısının üstünde bulunan kitabeyi Türkçeye çevirtirdik.** Bina meğerse **Ermeni bir okulmuş**. Bu binayı sizlere de tanıtıyoruz.

İSTANBUL'DAN ELAZIĞ'A ÖZLEM

Bebek sırtlarından Harput'u seyre daldım,
Kucakladım;
Gözü tok,
Gönlü geniş,
Özü bilge gardaşları,
Özlem dolu şiirler yazdım,
Bilmem Sunguroğlu, Memişoğlu, Hacı Hayri
Duydu mu?

Beyoğlu'nda bir maya tutturdum,
Hızmeker ağzı…
Besteler Elazığ'ı kıskanmış,
Harput Bağları'nda yankılanmış ezgiler,
Bilmem Kore Mamo, Hafız Osman, Paşa, Enver
Duydu mu?

Halay için sıralandık yedi tepede,
Buzbağ içtik doyasıya Boğaz'dan,
Aşiyan'da kutsallaştı Mevlüt'ün gırnatası,
Ve davulu Hıdır'ın,
Bilmem Coro Yaşar, Zaza Mehenk, Eski Mısto
Duydu mu?

Vapurlar geçer Boğaz'dan,
Paytonları gibi istasyon Caddesi'nin,
Erguvanlar payam rengi çiçek açmış,
Kuzova nevruzları gönlümde
Ve yalılar Beşgardaş'a benzer İstanbul'un.

Rintler otağ kurmuş Küçüksu'da,
Hüseyni Faslı cümbüşünde Sekü'nün,
Kürsübaşı'nda Sekratlı Ali Beğ,
Çarsancaklı Bedri Beğ,
Tasalılar, Yüzbaşıgiller,
Itriler, Dede Efendiler…
Ve elezber olmuş Demirci Sıtkı,
Ezgilerinde Şükrü Dayı'nın.

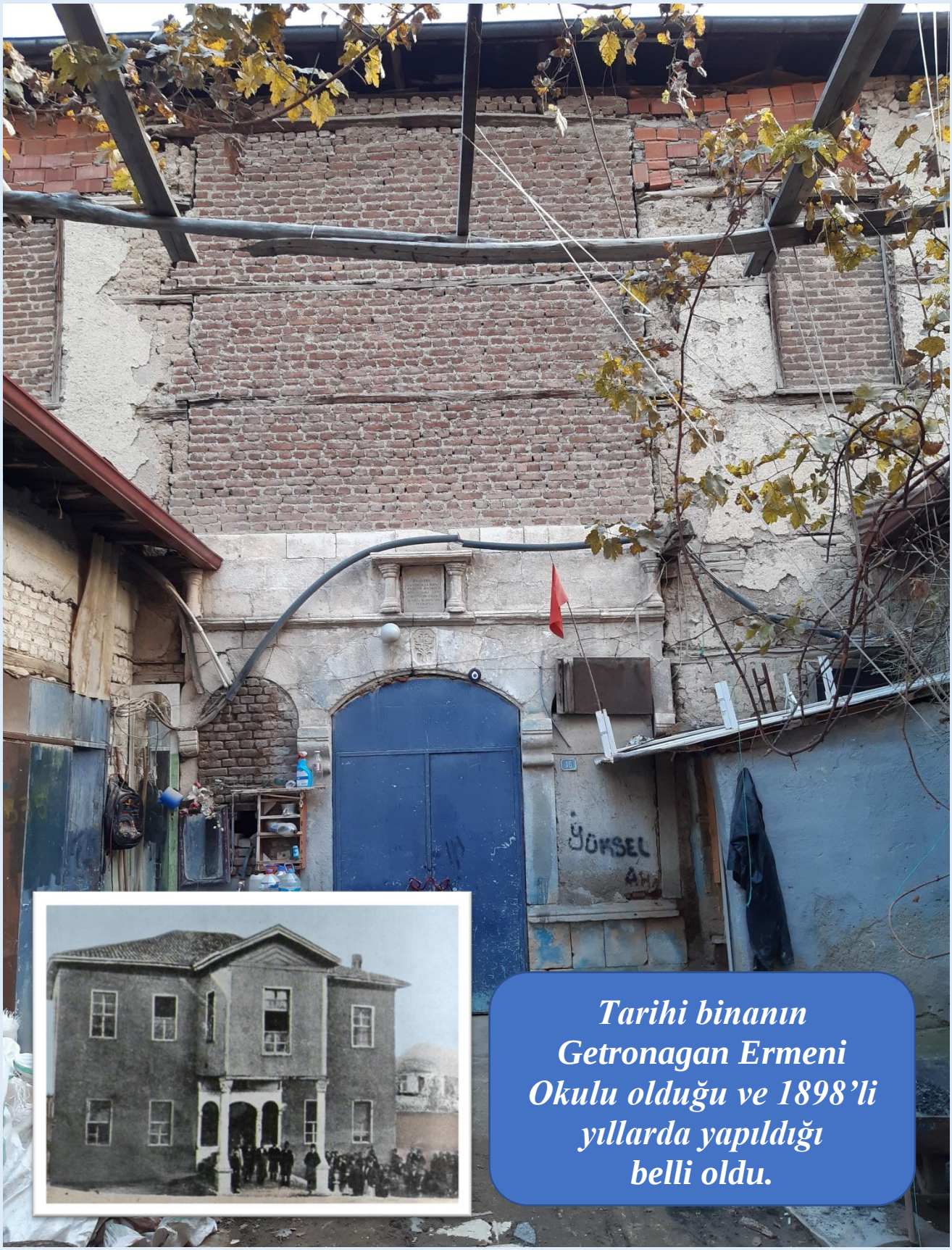
Boydak dolaşıyorum zuvahlarını kentin,
Çevremi divan, Müstezat, Şirvan sarar,
Tüm İstanbul meyhanelerinde
Elazığ Peşrevi bugün,
Alır beni Harput'a götürür.

Melih Boydak (Anadolu Kadını, ikinci baskı, 2016)



RESSAM ERCÜMENT KALMIK
TBMM'de BULUNAN
ÇAYDAÇIRA
TABLOSU

Elazığ merkezde saklı tarihi bina



Tarihi binanın Getronagan Ermeni Okulu olduğu ve 1898'li yıllarda yapıldığı belli oldu.

YÜCEL ÇAKMAK
ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ'ın Rüstempaşa Mahallesi Çınaraltı Sokak'ta yer alan eski binanın Getronagan Ermeni Okulu olduğu ve 1898'li yıllarda yapıldığı belli oldu.

Uzun yıllardı mahalle sakinleri tarafından kilise olarak bilinen binanın 1898 yıllarda yapıldığı tespit edilen Ermeni Getronagan Okulu'na ait olduğu belirlendi. Bir vatandaşın üzerine tapulu olduğu tespit edilen bina şu an kilitli bulunuyor. Ön cephesinin yıkıldığı görülen bina şu an kullanılmıyor.





Getronagan (Merkez) Okulu

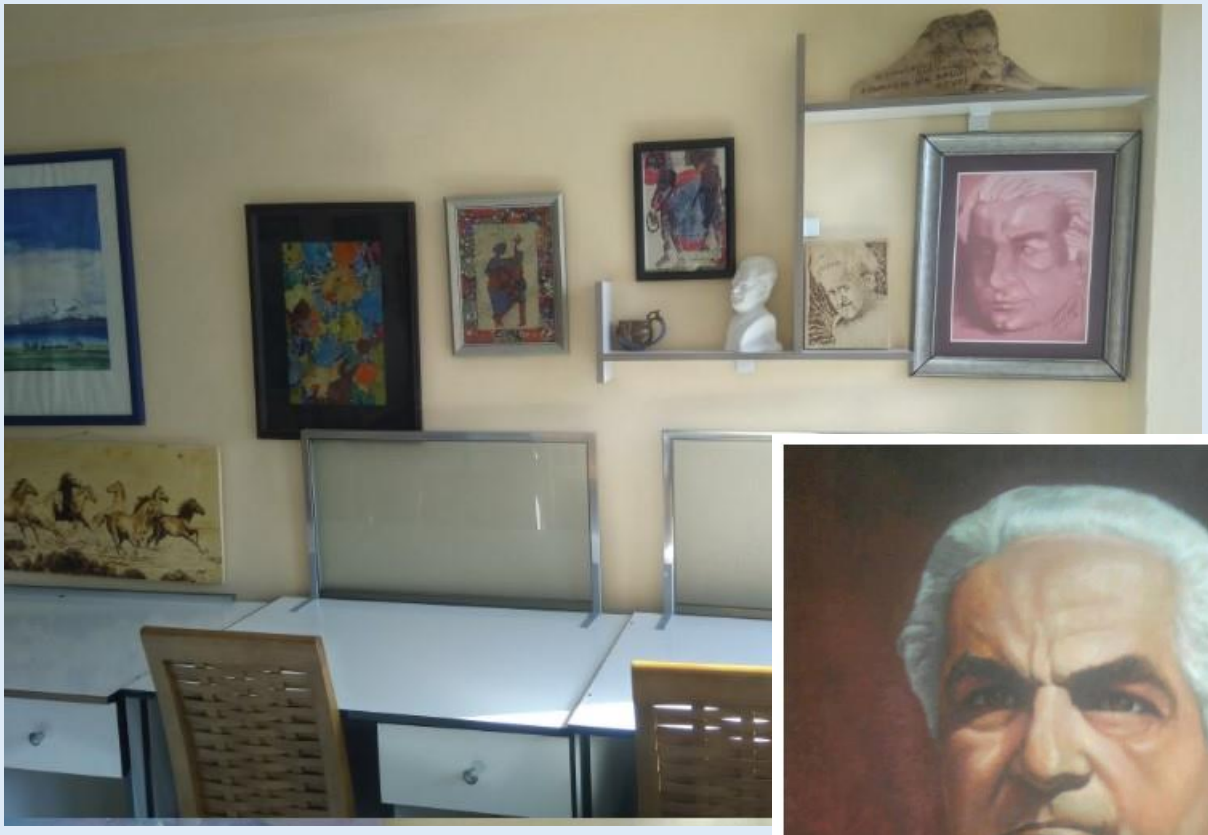
Bu okul, 1880'li tarihlerde Mezire'deki Surp Asdvadzadzin Kilisesi bünyesinde kurulan erkek ve kız mahalle mekteplerinin devamı niteliğindedir. Böylece, 1898 yılında kız ve erkek okulları birleştirilerek bir lise kurulur. Getronagan Okulu'nun kurulmasında Avedis Deroyan (Palu, Havav köyü doğumlu, İstanbul'da eğitim görmüş) ile Sarkis Zaduryan'ın (Guyr (kör) Sarkis veya Guyr Badeveli (Kör Papaz) adlarıyla da tanınan, Harput Sımpadyan Okulu öğrencilerinden) büyük rolü olmuştur.

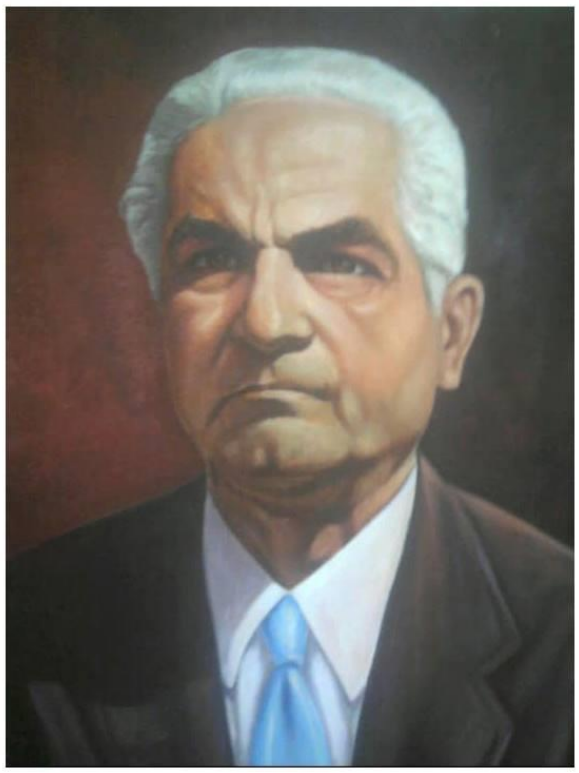
Sadece kızlar kısmında bile yılda 240'tan fazla öğrencisi olmuştur. Getronagan'da 12 sınıf vardır. Ermenice, Türkçe, Fransızca ve İngilizce olmak üzere dört dil öğretilir. Son sınıflar, ışık baskı tekniğiyle "Nor Karun" (Yeni İlkbahar) isimli bir dergi yayınlar. 1908 Osmanlı Nizamnamesi'nden sonra bu dergi "Dzopats Ardziv" (Dzopk Kartalı) adını alır. Okul, etrafı duvarlarla çevrili üç bina ve büyük bir oyun sahasından oluşmaktadır. Mezire şehri ve civar köylerinden gelen kız ve erkek öğrencilerin toplam sayısı yılda 1000'i bulur. 15 yıl süren tarihinde Getronagan'dan 300'den fazla öğrenci mezun olmuştur. Getronagan, Birleşik Devletler'deki Mezirelilerin kurduğu eğitimsever derneğinden maddi destek görür.

1913'te Getronagan Okulu resmen Ermeni Lisesi (Haygagan Cemaran) adını alır. Erkek kısmı Mezire'deki, daha önce tanınmış üreticilerden Fabrikatoryan Biraderlere ait olan ipek fabrikasına taşınır. Bu bina şehrin postanesinin karşısındadır. Binanın ilk geniş bir salona dönüştürülür. Aynı yıllarda Getronagan öğrencilerine bu salonda bir sinema gösteri yapılır ki bu Harput bölgesi için büyük bir yeniliktir. Binanın bütün dekorasyonu Ermeni zanaatkârlar tarafından bedelsiz karşılanır. Böylece Getronagan'ın eski binalarının hepsi kız öğrencilere tahsis edilir.

Tanınmış yazarlardan Vahan Totovents (1889 Mezire – 1937) ve Hamasdeğ (Hampartzum Gelenyan, 1895 Parçanc – 1966) de Getronagan Okulu mezunlarındandır.

Elazığ'ın sahip çıkmadığı heykeltıraşa Tunceli kucak açtı





Elazığ'ın sahip çıkmadığı heykeltıraş Nureddin Orhan'ın adı, Tunceli'deki Vecihi Timuroğlu Kütüphanesinde yaşatılacak.

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

'Çayda Çıra', 'Balakgazi', 'Değirmen Çekenler' gibi önemli heykellere hayat veren Elazığlı heykeltıraş Nureddin Orhan'a adanan 40 eser, Tunceli'deki Vecihi Timuroğlu Kütüphanesi'nde, heykeltıraş adına oluşturulan çalışma odasında sergilenecek.

NUREDDİN ORHAN'A ADANAN ESERLER SERGİLENİYOR

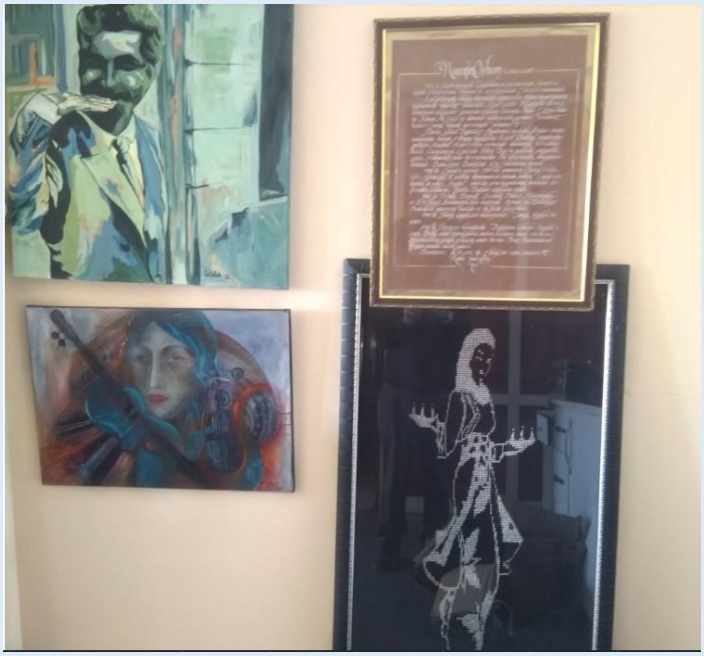
Kendisi de heykeltıraş olan oğlu Uygur Orhan, kendi memleketleri olmasına rağmen Elazığ'ın babasına ve eserlerine sahip çıkmadığını belirterek, Tunceli'deki Vecihi Timuroğlu Kütüphanesi yöneticilerine teşekkür etti. Uygur Orhan, babasına adanmış 40 civarında eserin sergileneceği Nureddin Orhan Çalışma Odası ile ilgili şu bilgileri verdi:

"Babamın vefatından bir yıl sonra (2022), sanatçı dostları ile Elazığ'da bir çalıştay gerçekleştirildi. Sanatçılar kendilerine ait 40 eseri babama adadılar. O eserler ve babama ait eserlerle bir müze kurulması fikrine de varıldı. Ancak Elazığ bu müze fikrine sahip çıkmadı. İki yıl önce Sivrice'de meydana gelen depremde babamın atölyesi yıkılınca, tekrar Elazığ'da görüşmelere başladık ancak yine bir sonuca varamadık. Geçen yıl, İstanbul Büyükşehir

Belediyesine, ‘Ben Bir Ceviz Ağacıyım’ adında bir heykel yapmıştım. O heykel depoda unutulunca, heykeli Tunceli’deki Vecihi Timur Kütüphanesi’ne armağan ettim. Babama adanan eserlerden bir çalışma odası fikri de, o görüşmelerimizde kararlaştırıldı. Şu anda 40 eserin bulunduğu Nureddin Orhan Çalışma Odası hem öğrencilerin ders çalıştığı hem de ziyaretçilerini ağırlayan bir mekâna dönüştü.”

“BABAMIN ELAZIĞ MEYDANINDAKİ HEYKELLERİNE DE SAHİP ÇIKILMADI”

Nureddin Orhan’ın Elazığ’daki meydanlarda bulunan iki heykeline daha ulaşamadıklarını hatırlatan Uygur Orhan, “Babamın 1968’de yaptığı Çayda Çıra Heykeli de daha önce Refah Yol Hükumeti döneminde Yıldız Bağlarında bir çöplüğe atılı halde bulundu. 10 yıl önce de, Değirmen Çekenler Heykelini, çevre düzenlemesi bahanesiyle kaldırdılar. Onunla ilgili de bilgi alamıyoruz.” dedi.



NUREDDİN ORHAN'IN KENDİ YAPITLARI DA SERGİLENECEK

Aynı zamanda etnografya müzesi olarak kullanan Vecihi Timuroğlu Kütüphanesinin kurucusu ve yöneticiliğini yürüten Mesut Özcan da, Nureddin Orhan Çalışma Odasına dair şunları söyledi:

“Uygur Orhan da, babası Nureddin Orhan da ülkemizin önemli heykeltıraşlarından. Biz de kütüphanemizin içerisinde bir çalışma odasını heykeltıraş Nureddin Orhan Çalışma Odası yaptık ve orada Nureddin Orhan’a bağışlanan çok sayıda tabloyu sergiliyoruz. Öğrencilerimiz sanat galerisinin içerisinde hem ders çalışıyor hem de Nureddin Orhan’ı tanımış oluyor. Ayrıca Nureddin Orhan’a ait birkaç eserle birlikte, baba-oğula ait eserleri de sergiliyoruz."

Mesut Özcan, yakın zamanda bizzat Nureddin Orhan'ın yaptığı eserlerin de müzelerinde sergileneceğini duyurdu.

VECİHİ TİMUROĞLU KÜTÜPHANESİ HAKKINDA

Tunceli Belediyesinin katkıları ve araştırmacı-yazar Mesut Özcan’ın girişimleri kurulan Vecihi Timuroğlu kütüphanesi, ülkenin önemli müze kütüphanelerinden biri.

Vecihi Timuroğlu, Cevat Geray, Abdullah Nefes gibi önemli şair ve yazarların bizzat kendi evlerinde kütüphane ve arşivlerinden oluşan müze kütüphane, bu yönüyle Türkiye’de ilk olma özelliğini taşıyor.

5 bin civarında orijinal mektubun da sergilendiği mekânda, Nazım Hikmet, Cemal Süreyya, Ahmet Arif ve Adnan Gökçe gibi önemli isimlerin el yazması şiir ve mektupları da bulunuyor.

Öte yandan bölgeye ait bir etnografya müzesi olma özelliğini taşıyan Vecihi Timuroğlu Kütüphanesinde, 50 bine yakın el yazma eser, 200 bin civarında Alevi-Bektaşi geleneğine ait yazma eser de yer alıyor.

Yeni çerilere ait tabaklar, Ankara Sanat Tiyatrosunun eski zamanlarda kullandığı masa gibi ilginç bazı objelerin de sergilendiği müzede, dünyaca ünlü sanatçıların yapıtları da görülebiliyor.

Müziğin içinde bir yaşam



Mahalli Sanatçı Belgesine sahip, hergün en az 4 saat sanat icra eden Fikret Coşkun, Çanakkalelilere Harput Müziğini tanıtıyor, sevdiriyor, anlatıyor



FİKRİYE SUSAM UYAR

ÇAYDAÇIRA/ÇANAKKALE

Her yörenin kültürü, kendi içerisinde farklıdır. Bu farklılık şehirlerin, kasaba veya köylerin, kısaca yerleşim yerlerinin kendi karakterini oluşturur, yaşam biçimlerini şekillendirir. Ülkemizin tüm bölgelerinin müziği, edebiyatı, şivesi, yemek çeşitleri kısacası kültür yapısı kendi içerisinde özgün bir yapıya sahiptir.

Bu kapsamda da Elazığ kültürü denilince; birçok başlığı sayabiliriz. Çünkü zengin ve derin bir dünya Elazığ kültürü. Böyle bakınca da Harput musikisi kentin kültürel gelişiminde farklı ve önemli bir yer kaplar. Bu kültürel yapının yapı taşları da öncelikle yerel sanatçılarıdır.

Bu sanatçıların başında da Fikret Coşkun geliyor. Elazığ kültürünün tanıtılmasında, bölgenin sanatsal yapısının gelişmesinde mihenk taşlarından biri olan Coşkun, Harput Musikisini yıllarca icra eden bir aile olarak bunu sürdüren bir sanatkar.



“Vediye Fikret Coşkun Kültür ve Sanat Evi”

Fikret coşkun, çocuklarıyla adeta bir aile orkestrası gibi Harput Müziği'ni yıllarca icra etmiş, çocukları bu müziğin eğitimini alarak, kültürel yolda ilerlemiş bir sanat insanı.

Coşkun ile Elazığ'da gazeteciliğe başladığım ilk yıllarda tanışmıştım. Nerede bir kültürel etkinlik olsa çocuklarıyla birlikte klarnetini, udunu, kanununu, bağlamasını, kemanını, cümbüşünü alır, Harput Müziğini icra ederdi. Aradan uzun yıllar geçti. Ben mesleğimi değişik kentlerde yaptıktan sonra yaşam serüvenimi Çanaklale'de sürdürmeye karar verdim.

Çanakkale'de Elazığ'dan çok insan yaşıyor. Kimisiyle tesadüfen karşılaşıyorum, bazılarıyla da zaten memleketten tanışıyorum.

Çanakkale'de yaşamaya karar verenlerden birisi de Fikret Coşkun. Harput müziğini Elazığ'dan alıp Çanakkale’ye taşıdı. Burada konserlerin yanı sıra özel derste veren Coşkun'u, evinde kurduğu "Vediye Fikret Coşkun Kültür ve Sanat Evi"nde ziyaret ettim.

Coşkun'la sohbetimiz, kültür evinin açılma macerasıyla başladı.

Mahalli sanatçı Belgesi olduğu için böyle bir kültür evi açma yetkisinin olduğunu ifade eden Coşkun, "Bir iş yeri açacaktım aslında ama pandemi araya girince 'kimse gelmez diye' evimin bir odasını kültür evi yapmaya karar verdim. Evimiz de müsaitti" dedi.

“Amacım Harpt'un müzik ve yemek kültürünü tanıtmak, anlatmak”

Kültür evi buram buram Elazığ kokuyor. Kilimler, halılar, güğümler, sedirler, müzik aletleri kısaca Elazığ'ın eski dönemlerde herkesin evinde bulunan eşyalarla donatılan kültür evindeki birçok objeyi de kendisinin yaptığını söyleyen Coşkun, "Amacım Harpt'un müzik ve yemek kültürünü burada insanlara, bize selam verenlere tanıtmak, anlatmak. Çanakkale'de çeşitli derneklerin korolarında görev yapıyorum. Kürsübaşı akşamları düzenliyoruz. Kültürümüzü halkımıza, gençlere öğretmeye, yaşatmaya çalışıyoruz. Bunda da başarılı olduğuma inanıyorum. Zaman zaman yaklaşık 15 kişi kültür evimize geliyor, burada çalıp, söylüyoruz. Bunların yanı sıra her yaştaki sanatsevere de keman, bağlama, klarnet, ud ve kanun derslerini, kendi metodlarına göre veriyorum. Bu konuda yetenekli olan ve hevesli olana 32 saatte istediği enstrümanı çalmayı öğretiyorum" diye konuştu.



“Yalova çok lüks, Çanakale'de köy gibi geldi”

Fikret Coşkun, Elazığ'dan Çanakkale'ye gelişini de anlattı. Türkiye'nin, batı bölgesinde ev almayı düşündüğünü ve bunu gerçekleştirmek için de 1994 senesinde arabasıyla yola çıktığını anlatan Coşkun, "Yalova’dan girdim Çanakkale'den çıktım. Tüm sahili gezdim. O zamanlar Yalova çok lüks, Çanakale'de köy gibi geldi" dedi.

Bunu üzerine Bandırma'dan ev aldığını, yaz aylarını ailesiyle burada geçirmeye başladığını altanat Coşkun, çocuklarının farklı kültür ve toplumlarda rahat yaşaması için böyle bir karar almdığını aktardı.

Fikret Coşkun, geçen süreçte kızı Ezgi'nin Balıkesir Güzel Sanatlar Lisesini kazandığını, bununla birlikte Bandırma’ya taşındıklarını söyledi.

Kızının üniversite sınavında da Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi'nde müzik öğretmenliğini kazanmasıyla Çanakkale ile olan yakınlıklarının artığını anlatan Coşkun, şöyle konuştu:

"Kızım o dönem bir süre burada doktorluk yapan amcasının yanında kaldı. Daha sonra şu an oturduğumuz evi aldım.

Çocuklar bu evi ve Çanakkale'yi çok sevdi ve burada kalmaya karar verdik. Bandırma'dan buraya taşındım. Böylelikle buradaki kültür evini açtım. Harput kültürünü Çanakkale'de yaşatmaya çalışıyorum ve bunu yaptığıma da inanıyorum. Her ayın 23'ünde buradaki Elazığlı ailelerle bir araya gelip, çalıp söylüyoruz.

Kızım Ezgi, Ankara'da bir kolejde müzik öğretmeni olarak görev yapıyor. Oğlum Turgay Coşkun, kanun sanatçısı Kültür Bakanlığı Devlet Halk Müziği Korosunda Şef Yardımcılığı görevini yürütüyor. Aynı zamanda TRT'de bazı programlarda da kanun sanatçısı ve solist sanatçı olarak çalışıyor. En büyük çocuğum Ertuğrul Coşkun da keman öğretmeni o da TRT'de halk müziği programlarında keman çalışor. Uzman kemancı. Hepsi müziğin içine doğdu, yine müzikle hayatlarını sürdürüyor. Gelinlerim de müzik öğretmeni, keman ve ud çalıyorlar. Torunlarım da müzikle ilgili ders alıyor."

“Elazığ'ın müziğini, sazını, sözünü anlatmaya çalışıyorum”

Fikret Coşkun, eşi Vediye hanımın sesinin çok güzel olduğunu ve ona da bağlama çalmayı öğrettiğini belirterek, her gün en az 4 saat müziğin içinde olduğunu dile getiriyor.

Bandırma'da yaşadığı yıllarda da Harput kültürünü tanıtmak için çok çalıştığını, Bandırma Kültür ve Sanat Derneği'nde başkan yardımcılığı yaptığını ifade eden Coşkun, Bandırma cezaevinde de haftada 40 saat mahkumlara müzik eğitimi verdiğini anlattı.

Yaşamını Harput müziğine ve kültürüne adayan Fikret Coşkun'un, Doğu Anadolu'nun bir şehrinden Türkiye'nin en batısında ki Şehitler Diyarı Çanakkale'ye gelerek, Harput kültürünü tanıtmaktan başka bir duygusu yok. Mahalli Sanatçı Belgesi olan 66 yaşındaki Coşkun, Elazığ'ın müziğini, sazını, sözünü; sanata, kültüre değer veren insanlarla buluşturmaya devam ediyor.

TİYATORA HAYRİYE;
HARPUT'TA SAHNEYE ÇIKAN BİR KADIN

Türkiye'de iki kadın kahramandan bahsedecek olursak bunlardan sahne dünyasına imza atmış ve sahnenin kahrını çekmiş iki kadın olurdu. Bu kadın kahramanından bir tanesi tarih sayfalarında adını yazdırarak yerini almıştır, diğer kadın maalesef bu kadar şanslı olamamış, tarihin tozlu raflarında yerini almıştır. Ta ki meraklı birinin duyduğu bir hikâyenin peşine düşmesiyle gün yüzüne çıkmıştır. İki kadının da dramı; yenidünya düzenini yakalamak isteyen Türkiye'nin gerçeklerinden bir tanesidir. Sancılı bir zamanın hikâyesidir. Ve yaşanan olaylar yaşandığı zamanın şartlarına göre değerlendirilmesi gerektiğine inanan biriyim. O zamanın şartları onu gerektiriyordu.



GÜNER DİNÇASLAN

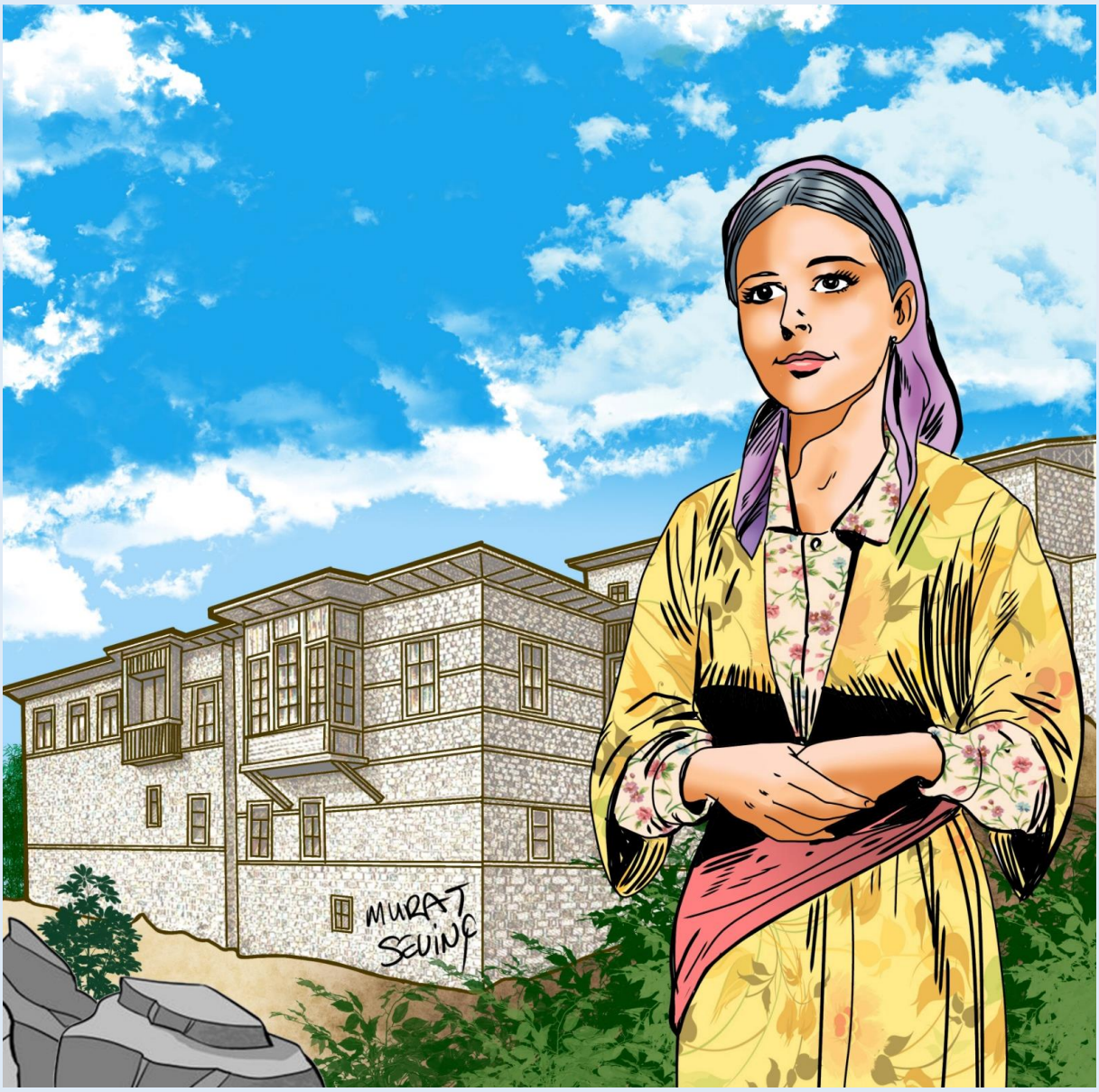
Gelelim kadınlardan birinin bahsine. Adı Afife Jaledir. (Gerçek adı Afife'dir ancak soyadı kanunu olmadığı için takma adı ve sahne adı olan Jale ile anılmaktadır.) 1902 yılında İstanbul'un Kadıköy semtinde dünyaya geldi. Babası Hidayet Bey, annesi Methiye Hanımdır. İstanbul kız Sanayi Mektebi'nde, Darülbedayi'nin 10 Kasım 1918'de tiyatro kursları için açtığı sınavı kazanmıştır. Müslüman kadınların sahneye çıkmasının halen geleneksel olarak yasaktı, ancak Darülbedayi, Müslüman kadınların sadece kadınlara özel gösterilerde oynayacakları gerekçesiyle Müslüman kadınları bünyesine almıştı. Afife Hanım, kabul edilen beş Müslüman kadından biri idi. Diğer hanımlardan üçü kursu bıraktı; Refika Hanım suflör olarak Darülbedayi kadrosunda yer aldı. Afife Hanım ise mülazım artistlik (stajyer oyuncu) kadrosuna girdi. 1920 yılına kadar oyunların provalarına katıldı, fakat sahneye çıkamadı.

1919 yılının 13 Nisan gecesi Kadıköy'deki Apollon Sineması'nda ilk gösterimi yapılacak olan, Hüseyin Suat'ın Yamalar adlı oyununda, Emel rolünü oynayan Eliza Binemeciyan Paris'e gidişi üzerine onun yerine "Jale takma adı ile sahneye çıktı. Böylece sahneye çıkan ilk Türk kadını olarak tarihe geçti. O günden sonra "Afife Jale" olarak anılan Afife Hanım, ertesi hafta Tatlı Sır oyunu ile sahneye çıktı ve o gece polis tarafından tutuklanmak istendi. Üçüncü piyesi olan Odalık oynanırken, tiyatro polis tarafından basıldı ve tutuklanmamak için kaçmak zorunda kaldı. Babası Hidayet Bey, tiyatro oyuncusu olmasına karşı idi ve evlatlıktan çıkarıldı.

Hayatı ve evliliği dramlarla geçen Afife Jale, son yıllarını Darülbedayideki dostlarının yardımıyla yatırıldığı Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinde geçirdi. 24 Temmuz 1941'de vefat etti. Mezarı Kazlıçeşme Kabristanı'ndadır. Neyse ki; Cumhuriyetin ilanından sonra Mustafa Kemal Atatürk, Türk kadınının sahneye çıkma yasağını kaldırarak Afife Jale'nin ve başka tiyatro sever kadınlarımızın önünü açmıştır. Cumhuriyetin ilanıyla birlikte 1923 yılında bu yasak kaldırıldı.

İlkler her zaman değerlidir ve unutulmaz, efsane olur, üzerinde konuşulur. Afife Jale'de yaşarken bulamadığı bu değeri ve iltifatı, 1997 yılından bulmuş ve adına birçok ödüller verilmiş, törenler düzenlenmiştir. Hayatı filmlere konu olmuştur. (Kilit, isimli sinema filmi Afife Jale'nin hayatını anlatır. 2008) hayatı belgesellere konu oldu. Selahattin Pınarla olan çalkantılı evliliği bestekâra ilham olmuş, çok değerli şarkılar bestelemiştir. "Nereden sevdim o zalim" kadını şarkısı bunlardan sadece bir tanesidir. Tiyatroda ve sahnede verdiği pozlardan oluşan birçok fotoğrafları günümüzde sergilenmektedir.

Hayatı dramla başlayıp dramla son bulan bu kadının tiyatro sevdası, çektiği acılara değer miydi? diye düşünmeden edemiyoruz. Hayatını, inandığı ve âşık olduğu bir yaşama adayan



bu kadına saygı duymak lazımdır diye düşünüp nokta koyacakken, bir başka kadın adeta tiyatro sahnesine giriş yapar gibi düşünce dünyamıza dalıyor ve bu sefer onu ele alıp, onun hayatı hakkında malumat toplamaya çalışıyoruz.

Bu kadın, "Tiyatora Hayriye" lakabıyla anılan Harputlu bir kadındır! Onun da hayatı Afife Jale'den kalası değildir. O hem hayatın getirdiği yaşam şartlarının ağırlığında, hem de yaptığı işin getirdiği sıkıntıların altında ezilmiş, bir kadındır. Onun tek şansı, belki de doğduğu büyüdüğü coğrafya olan Doğu Anadolu'daki kültür membağı olan Harput'ta yaşamış olmasıdır. Harput; o zamanın şartlarında kültür medeniyetlerinin merkezi denilse azdır. Harput, belki bu zenginliği birçok medeniyet ve kültürü bağrında yaşattığı için elde etmiştir. Şairleri, ses, saz, söz ustaları ile coğrafyasının kültürünü beslemiştir, adeta yön vermiştir.

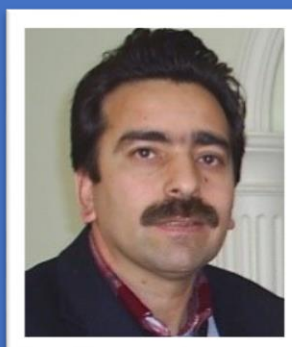
İstanbul'dan ayıran bir fark vardır, erkekte burada sanatını icra ederken fazla özgür değildir, yeri gelince toplum içinde horlamalarla karşılaşmış, sanat erbabı, saz çalgı işiyle ilgilenmesinden dolayı daha havai görülmüştür. Burada bu cenderenin içinde kadın olmak, bu yükün daha da ağırlaşması anlamına gelmektedir.

Doğuda Tiyatora Hayriye isimli bir kadın; yüreğini ortaya koymuş, bütün sıkıntılara rağmen, Afife Jale'den habersiz, onun mücadelesinden de geri kalmayan bir mücadeleyle sahneye çıkmıştır. Eski Harput'ta saraçlar caddesinde solda Kamil Paşa Medresesi yanında bir küçük

evde; Saka Hasan, karısı Gülhan, kızları Hayriye ile oturmaktadır. Gülhan delidolu aklı pek yerinde olmayan esrik bir kadındır.
Maceralı bir hayatı ve evlilikleri olmuştur ve tarih 1916'yı göstermektedir. Bu tarihi vesikayı, "Harput Yollarında" isimli bir kitap çalışması yapmış olan İshak Sunguroğlu'nun konu hakkındaki anlatımlarından anlıyoruz. Kaynakça olarak alınan kitaba baktığımızda; Harput Türküleri bölümünde geçen (Kövengin yolları türküsü bahsi) sayfa 109 orada şöyle anlatır.
"Doğrusunu söylemek lazım gelirse Köğenk türküsü hem güfte hem beste, itibariyle büyük bir kıymet ifade eder, çok lirik, neş'eli ve bütün Uluova köylerinin sihirli efsununu üzerinde toplamış olduğundan Köğenk türküsü, bugüne kadar yaşamış ve bundan sonra da yıllar ve asırlar boyunca yaşayacaktır. Hadise, 1918 yılı içindedir"
Bahsedilen konu Münire'nin vurulduğu, yani Hayriye'nin (Tiyatora lakaplı) düğüne geldiği tarihtir. Yani bu tarihten belki birkaç sene öncesine gitmek lazım gelir, çünkü Tiyatora Hayriye lakaplı bu kadın bu düğüne geldiğinde çok ünlüdür. Yani sahne hayatı vardır.
Konuyu kısaca anlatacak olursak, Tiyatora Hayriye 1916 yılında sahneye çıkmış olsa, Afife Jale'den üç yıl öncesine rastlar. Doğuda Harput'ta bir kadının sahneye çıkması, tarihi önemi olan bir olaydır, göz ardı edilmemelidir. Harput'ta bir kadın, medeni bir cesaret gösterip, tiyatro sahnesine çıkmış, tiyatro yapmış, kanto ve tuluat oynamıştır. İstanbul'dan bir kumpanyayla gelen Nuri isimli şahısla çeşitli oyunlar sergilemişlerdir. Sahneye koydukları oyun bütün araştırmalara rağmen bulunamamıştır. Konu ne olursa olsun, ne gözle bakılırsa bakılsın bu bir gerçektir.
Bu sahneye çıkışı yazılı kaynaklarda pek rastlanmasa da, sözlü anlatımlarda, hem dilden dile anlatım, hem yaşı müsait olanların anlattıklarıyla konu doğrulanmaktadır. Sahneye çıktığı yer ise günümüzde, kentin gelişimi içinde yer edinememiş, tutunamamış,
yıkıntıları kalmış olan, "Topuzun kahvesi" isimli bir yer olduğu söylenir ve buna yaşı müsait olanlar ve rivayetleri dinlemiş olanlar şahitlik etmektedirler.
Ben konuyu araştırmak üzere bölgeye gittiğimde, tespitlerimi doğrulayan birçok anlatımlara rastladım. Konuyla alakalı hikâyeler dinledim, yaşı müsait olanların neredeyse birinci ağız diyebileceğimiz anlatımlarına rastladım ve hikâyesini değişik insanlardan dinledim.
Kövengin yollarında isimli türkü ve hikâyesi anlatıma değecek güzellikteyken, bir de ardındaki değerli bir gerçek hakkında yazdığım romanı ve çeşitli yazılar için beni ziyadesiyle heyecanlandırdı. Şöyle düşündüm, bunun gibi gizli kalmış nice adı duyulmamış insanlarımız, kahramanlarımız vardır. Bunları gün yüzüne çıkarmak ve coğrafyasında kimlerin yaşadığını gençlere, konuyu bilmeyenlere aktarmak bir kültür vazifesidir. Böyle düşünmekteyim. Bu örnek bir tetikleyici unsur olup, örneklendirme güzel olursa, birçok alanda başarıların peş peşe geleceği muhakkaktır.
Benim dileğim, gizli kalmış, tarihi değeri olan ve güzellikler barındıran bu olayın, dillendirilmesi ve tarih sayfalarında hak ettiği yeri almasıdır. Çekilen ıstırap ve çileler böyle son bulacak umudundayım.
Afife Jale ve Hayriye nezdinde sanata, kültüre gönül vermiş, mücadele vermiş olan herkese sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Şunu da belirtmeden geçmeyeyim, bir olay edebi bir anlatıma kavuşmuşsa ölümsüz olacak ve tarihin sayfalarında hak ettiği onurlu yerini alacak demektir. Bu bağlamda Afife Jale ödülleri ile Tiyatora Hayriye ise Türküsü (Kövengin yollarında) hem de bir romanıyla ölümsüzleşmişlerdir.
Elazığ- Harput'ta yaşayan konuya alaka duyup, romanın yazılmasına bilgileriyle destek veren, emeğini esirgemeyen, önayak olan insanlara da sonsuz teşekkürlerimi sunarım, saygıyla.

‘Kardeşler Kütüphanesi’ne destek yağdı…





PİR HASAN DOĞAN

ÇAYDAÇIRA/KEBAN

Elazığ'ın Keban ilçesinde 77 yaşındaki Saniye Bayır'ın, evinde, ders çalışmaları için mahalledeki çocukların kullanımına sunduğu odaya ülkenin farklı illerinden kitap desteği sunuldu, bilgisayar ve yazıcı gönderildi.

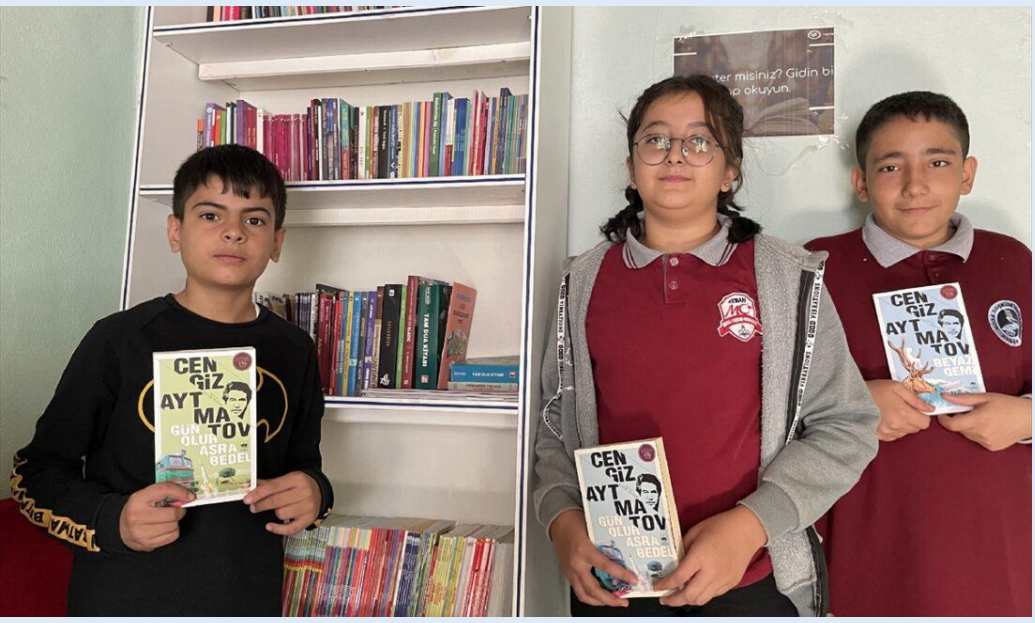
Keban'ın Kalkar Mahallesi'nde yaşayan Bayır'ın, bir zamanlar oğlunun kullandığı, boş durması yerine eğitime katkı sunmak için mahalledeki çocuklara tahsis ettiği oda, desteklerle adeta “eğitim yuvası”na dönüştü. Mahalledeki çocukların evden getirdikleri masa, sandalye, halı, minder gibi eşyalarla döşedikleri, duvarlarını balonlarla süsledikleri ve “Kardeşler Kütüphanesi” adını verdikleri odaya, Keban Gazetesi’nde yaklaşık bir ay önce yaptığı haberin ardından ülkenin dört bir yanından kitap gönderildi.



Saniye ninenin bir yıldır evini açtığı çocuklar, vatandaşların gönderdiği 500 kitap, bilgisayar ve yazıcı ile büyük mutluluk yaşadı. İlçeye ulaştırılan kitaplar ve malzemeler, Keban Belediyesi tarafından öğrencilere teslim edildi.

Keban Belediye Başkanı Fethiye Atlı da kitap sayısı artan "Kardeşler Kütüphanesi"ne kitaplık hediye etti.

"Rahatlıkla derslerimize çalışabilir, daha çok kitap okuyabiliriz"



Çocuklardan Elif Hediye Gedik, kütüphaneye sağlanan destekten dolayı arkadaşlarıyla büyük mutluluk yaşadıklarını söyledi.

Artık kütüphanede çok sayıda kitap ile bilgisayar ve yazıcı olduğunu anlatarak, "Burada ödevlerimizi yapıp, rahatlıkla derslerimize çalışabiliriz, daha çok kitap okuyabiliriz. Çok mutluyuz." dedi.

Adem Turan ise gönderilen kitaplar sayesinde daha fazla kitap okuyabilecek olmanın sevincini yaşadığını belirterek, "Kardeşler Kütüphanemiz daha da güzel oldu. Gönderilen kitaplar ve malzemeler sayesinde kütüphanemize daha çok çocuk gelmeye başladı, çok mutluyuz. Bize destek oldukları için tüm Türkiye'ye teşekkür ediyoruz." ifadelerini kullandı.

Hiranur Karaoğlu da kütüphanedeki az sayıda kitabı daha önce okuduğunu, gönderilen yeni kitapları da okumak istediğini söyledi.



“İnşallah daha çok okuyup, meslek sahibi olurlar”

Evini çocuklara tahsis ederek bu iyilik hareketinin öncüsü olan Saniye Bayır da çocukları çok sevdiğini, mahalledeki çocukları da kendi çocukları gibi gördüğünü belirtti.

Ülkenin farklı bölgelerinden sunulan desteğin kendisini de mutlu ettiğini dile getiren Bayır, şöyle konuştu:

“Allah razı olsun herkesten. Allah hayırlarını kabul etsin, emeklerini boşa götürmesin. Çocuklar inşallah daha çok okuyup, meslek sahibi olurlar.” diye konuştu.

“Çocuklarımıza hayırlı olsun”

Keban Belediye Başkanı Fethiye Atlı ise farklı illerdeki derneklerin ve hayırseverlerin kendilerini arayarak Saniye Bayır'ın çabasına destek sunmak istediklerini belirttiğini ifade etti.



Atlı, şunları söyledi:

“Türkiye'nin her tarafından arıyorlar. İstanbul Ümraniye Müftülüğüne bağlı Hacı Ömer Karagül Camisi Derneğinden aradılar ve öğrencilerimize bilgisayar göndereceklerini söylediler. Bilgisayar ve yazıcı geldi, personelimiz kurulumunu yaptı. Türkiye'nin her tarafından 500'e yakın kitap geldi. Hala da göndermek isteyenler var. Teşekkür ediyoruz. Çocuklarımıza hayırlı olsun.”

CİP KÖYÜ VE MESİRE…



Fırat'ın azgın sularına ilk dizgin vurulup Keban Barajı yapılınca, Çemişgezek ve Pertek'in bazı köyleri sular altında kaldı. Bu köylerde yaşayan insanlarda mecburen yatağı yorganı toplayıp topraklarını terk ettiler. İstikamet büyük şehirler ve kendilerine en yakın şehir olan Elazığ ve köyleri.



BEDRİ YÜCEL

Bu köylerden biri de merkeze en yakın köylerimizden biri olan CİP Köyü. Onlarca Çemişgezek ve Pertekli aile Cip Köyü'nden araziler alıp hayatlarının kalan günlerini Cip Köyü'nde geçirmeye başlarlar. Genelde aynı köylerden veya birbirine yakın köylerden geldikleri için hep hısım akraba veya kirvelerdir. Dışarıdan pek kız alıp vermezler. Onun içindir ki üç dört kişiyi yan yana görüp sorduğunda birbirlerinin emmisi dayısı bibisi ezesi oğlu veya kızı olduğunu görürsünüz. Önemli bir karayolumuzun geçtiği (Keban yolu) bir konumda olan Cip Köyü'müz zamanla nüfusunun artması, Cip göletinin yapılması, mesire yerinin yapılması ve termal su bulunmasıyla ve de merkeze yakınlığından dolayı Elazığ'ın parlayan köylerinden biri olmuştur.

Zamanımızda en büyük problem olan su sıkıntısının başlarda bu köyde göletten dolayı fazla hissedilmemesinden dolayı nüfus gitgide artmış, yazlık yapmak isteyenlerin en çok tercih ettiği bir köy olmuştur. Son zamanlarda burada da su sıkıntısı baş gösterse de insanlar buraya yerleşmekten vazgeçmemiştir. Geçmişte sulu tarımın yapıldığı pancar, fasulye, pamuk, susam vs. suya dayanan ürünlerin yetiştirildiği köyde şimdi suya fazla ihtiyaç duyulmayan ürünlere yönelmişlerdir.


Cip Köyü Camisi

Hafta sonları piknikçilerin akın akın köydeki mesire yerine gelmelerinden dolayı ticari hayatlarında bir canlanma olmuş. Büfeler, kafeler, lokanta, bakkal, fırın, kahvehane ve düğün salonu gün geçtikçe artmaya başlamış olup daha da artması bekleniliyor. Özellikle belediyenin termal tesis yapıp faaliyete geçirmeye çalıştığı bu günlerde…

Şehrin kuzey batısında yer alan Cip iç turizmin parlayan yıldızı olmaya doğru adım adım ilerlemektedir. Peki burada yapılması gereken şeyler var mıdır?

Kısaca değinelim. Araziler tarım arazisi olduğu için ufak parçalara bölünememesi ve yer sıkıntısı var. İnsanlar büyük arazi alamadıkları için nüfusun artmasına en büyük engel. Köylülerin en büyük hayallerinden biri de köyde çıkan termal su…

Şu an kendilerine direk bir faydası yok. Halbuki bu sıcak su çıktığında özellikle bayanlar musluklarından sıcak suyun akacağını, evlerinin ısınacağını hayal ederler. Erkeklerin hayali ise ‘kurarım bir sera, sıcak su da var ısıtma derdi de olmaz kışın seracılık yaparım’ diye hayal ederler. Onu boş veriniz sade Cip değil civar köyler de (Poyraz, Pelte, Çorçuk, Erzürük) termal suyun hayalini kurmaktadır. Zira sıcak su ilk çıktığı zaman bakanlar, vekiller ve başkanlar suyun başında şov yapıp ‘Müjdeler olsun uçtunuz… Hayatınız kurtuldu…’ demişlerdi.

Neyse işin siyasi boyutu başkalarının işi biz köyümüze dönelim. Ben her şeye rağmen ümidimi kesmemiş zamanla verilen sözlerin tutulacağı inancını taşımaktayım. Elazığ Belediyesinin yaptığı termal tesis bir bitsin gerisi çorap söküğü gibi gelir herhalde…

Çözülmesi gereken en önemli sorunlardan biri de su meselesi… Gölet ve sondaj kuyuları olmasına rağmen yeterli değil. Nüfus arttıkça ki artıyor da su bu köyün en büyük problemi olacak. Su meselesi sade Cip Köyünün değil Kuzova’da ki çoğu köylerin en büyük sorunu.


Eski Keban Yolu Köprüsü



Bu arada Cip Barajı'nın etrafının Çorçuk tarafı hariç ağaçsız olması da göze batan bir konu. Yeşillendirme çalışmalarına da şimdiden başlanılsa iyi olur.
Burada olta balıkçılığı cazip hale getirilmelidir. Merkeze çok yakın bir köy ve Mesire yeri olduğu için hafta sonları insanlar bisikletleriyle buraya pikniğe gelmektedir. Bir de Ramazan ayında burayı görmeniz lazım. Et kokusu ve duman burayı kaplamaktadır. İftarın tadı burada bir başka olmaktadır. Çorçuk (Harmantepe) ve Cip Köyü bu parlayan yerin tüm güzelliklerini Elazığ insanına sunmaktadır. Gidin görün gezin ve bana hak verin.

Cip Köyü Termal Tesisleri



Hollanda'da Fırat'ın Semahları…



ÇAYDAÇIRA/HOLLANDA

Türk Halk müziği sanatçısı Aygün Çam tarafından seslendirilen dinleti Hollanda'nın Eindhoven şehrinde gerçekleştirildi. Sanatçı Çam'a bağlamalarıyla Meriç Tarhan ve Orkun Ağır da eşlik etti.

Elazığ iline ait nefes ve semahlardan oluşan Fırat'ın Semahları adlı konser repertuvarı, oldukça ilgi çekmeye devam ediyor.



Avrupa Birliği Erasmus projesi kapsamında Hollanda'da bulunan BDT Eğitim vakfı ve Youth Eurasia Derneği tarafından organize edilen konser, büyük beğeni topladı.

İlk olarak 26 Eylül tarihinde Elazığ İl Kültür Turizm Müdürlüğü ve Kent Konseyi ortaklığında Elazığ'da gerçekleştirilen konserin bir sonraki durağı ise Hollanda oldu.

Konser sonrasında Türk Halk Müziği Sanatçısı Aygün Çam şu ifadelere yer verdi:

"Fırat'ın Semahları Elâzığ'dan sonra bugün Hollanda Eindhoven'da yaşayan Türk vatandaşlarımızla ses buldu. Gerçekten hayatımın en güzel dinletilerinden biri oldu.



Elazığ ilimize ait nefesleri, Semahları, aşıklık geleneği kültürünü tanıtmış olduk. Hem söyleşi hem de dinleti şeklinde gerçekleşen bu konser ile Elazığ ilimizin gizli kalmış, güzelliklerini anlatma, tanıtma fırsatı bulduk. Ayrıca Avrupa'nın farklı ülkelerinden gelen yabancı öğrenciler ile de hem Türk Halk müziği hem de Anadolu derlemeleri üzerine workshop'lar gerçekleştirdik. Oldukça verimli geçtiğini düşünüyorum. Bugün Avrupa'da bulunarak Türk vatandaşlarımızla buluşmamız da bizlere her daim sonsuz destek sağlayan, Yurtdışı Türkler ve Akraba Toplulukları başkan yardımcısı hemşerimiz sayın Abdulhadi Turus Bey'e ve burada bulunmama katkı sağlayan tüm hemşerilerime sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.”



Elazığ 'Geven Balı' tescillendi



ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ'da geven balı, Türk Patent ve Marka Kurumu'nca coğrafi işaretle tescillendi.

Elazığ Arı Yetiştiricileri Birliği tarafından, 2020'de geven balına coğrafi işaret alınması için Türk Patent ve Marka Kurumu'na yapılan başvuru sonuçlandı. Başvuru sonucunda 'Elazığ Geven Balı' markası coğrafi işaretli ürünü olarak tescillendi.

Balın lansmanı, Elazığ Belediyesi Bünyamin Eroğlu Kültür ve Kongre merkezinde yapıldı.



GEVEN OTU

Bölgede 1 tonluk bal üretimi gerçekleştirdiklerini belirten Elazığ Arı Yetiştiriciliği Birliği Başkanı Fırat Canbay, "İstasyonlardan aldığımız numuneler sayesinde 2020 yılında hikayemizi oluşturduk. Özellikle burada öne çıkan değerlerden en önemlisi bu bölgede üretilen ballar o kadar önem arz ediyor ki, Türkiye'de 22 vilayete konu olan geven bitkisi Elazığ'da en düşük nem oranını yakaladı. Yani bir balın iyi bir bal olarak tanımlanması için 17.8 oranında bir su oranı olması gerekirken biz bu iyi kavramında çok çok altında değerler yakaladık. Bu değerlerle beraber coğrafi işarete başvurduk ve coğrafi işaret belgesi gerçekleşti" dedi.

Vali Ömer Toraman da Elazığ'ın 6 olan işaret tescilinin 7'ye çıktığını ifade ederek, "Aday ürünlerimiz var. İnşallah bu sayı artarak yüksek noktalara ulaşacak. Bu aslında bir zenginliğe işaret, ülkemiz bir cennet gibi. İmkanları, sahip olduğu doğal zenginlikleri büyük çeşitlilik gösteriyor. Bu sene baktığımızda güzel ve bereketli bir sezon oldu. Çiftçilerimiz inşallah

emeklerinin karşılığını aldılar bizler de mutlu olduk. Üretimin her çeşidini destekliyoruz. Dolayısıyla üreticilerimizin her zaman yanındayız. Mümkünse altyapıda bir eksiklik varsa gidermeye çalışıyoruz. Bir salon ve paketleme tesisine ihtiyacı var Elazığ'ın. Birkaç proje üzerinde çalıştık, yine devam edeceğiz" diye konuştu.

Geven Balı Nedir?

Geven balı, ömür uzattığı iddia edilen geven bitkisinden elde edilen bir bal çeşididir. Tamamen doğal olup sağlık için birçok fayda sağlar.



Yoğun geçen bir hayatınız var ve sıklıkla enerji verecek besinlere ihtiyaç duyuyorsanız geven balını tercih edebilirsiniz. Gün içerisinde tüketerek balın hızla kana karışan özelliği sayesinde enerji kazanabilir, üzerinizdeki yorgunluğu atabilirsiniz.

Kansızlık, başta kadınlarda olmak üzere sıklıkla görülen sağlık problemlerinden biridir. Kansızlığın giderilmesi için genellikle pekmez tüketimi önerilse de geven balı da iyi bir besindir. Kırmızı kan hücrelerini harekete geçirerek iyileşme sağlar.

Antioksidanlar bakımından zengin olan geven balı, sindirim sağlığı için de şifa doludur. Düzenli tüketildiğinde metabolizmayı yoran toksinlerden arındırır. Böylelikle mide ve bağırsakların düzenli çalışmasına katkıda bulunur.

Geven balı, bağışıklık sistemi için önemli olan "aatragli polysaccharoses" bileşeni içerir. Bu yönüyle soğuk algınlığı, alerjen rahatsızlıklar gibi birçok rahatsızlığa yakalanmanın riskini düşürür. Siz de bağışıklık sisteminiz için faydalı bir besin tüketmek istiyorsanız geven balını tercih edebilir, vücut direncinizi artırabilirsiniz.

7. ürün tescillendi

Elazığ'ın altı ürünü; Elazığ Öküzgözü Üzümü, Elazığ Boğazkere Üzümü, Elazığ Orciği, Ağın Leblebisi, Elazığ Çedene Kahvesi ve Elazığ Menceki Buğdayı tescillenmişti. Elazığ Geven Balı yedinci tescilli ürün oldu.



Coğrafi işaret, tüketiciler için ürünün kaynağını, karakteristik özelliklerini ve ürünün söz konusu karakteristik özellikleri ile coğrafi alan arasındaki bağlantıyı gösteren ve garanti eden kalite işaretidir. Coğrafi işaret tescili ile kalitesi, gelenekselliği, yöreden elde edilen hammaddesi ile yerel niteliklere bağlı olarak belli bir üne kavuşmuş ürünlerin korunması sağlanır.



Vişnemiz de tescillendi

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ vişnesi Türk Patent ve Marka Kurumu Coğrafi İşaretler Dairesi Başkanlığı tarafından tescillendi. Vişneyle birlikte Elazığ'ın tescilli ürün sayısı 8'e yükseldi.

Elazığ Valiliği tarafından kentin tarımsal ürünlerine katma değer katma ve ilin tanıtımı amacıyla Elazığ Tarım Orman İl Müdürlüğü, Elazığ Ticaret Odası, Fırat Kalkınma Ajansı, basın mensupları ile üretici birlikleri ve üniversitelerden oluşturulan komisyon tarafından çalışmalar devam ediyor. Elazığ Tarım ve Orman İl Müdürlüğü tarafında, 2020 yılında Elazığ vişnesine coğrafi işaret alınması için Türk Patent ve Marka Kurumuna yapılan başvuru sonuçlandı. Türk Patent ve Marka Kurumuna yapılan başvurusu sonucunda Elazığ vişnesi coğrafi işaretli ürünü olarak tescillendi. Elazığ vişnesinin tescillenmesiyle birlikte Elazığ'ın tescilli ürün sayısı 8'e yükseldi.



"TAKVİM"

İnsanoğlu yeryüzünde yaşamaya başladığı günden itibaren, çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak ve yaşamlarını kolaylaştırmak için sürekli bir arayış içerisinde oldukları, bu arayışın günümüze kadar devam ettiğini ve sonsuza kadar da devam edeceğini biliyoruz. Bütün uygarlıklarda toplumsal yaşamın, doğa olaylarının, çevresel faktörlerin, iş bölümünün ve hayatı planlamanın getirdiği zorluklar, insanları zamanı planlı kullanmaya ve ölçmeye yöneltmiştir.



AHMET BULUT

İnsanlar yaşadıkları ortamda meydana gelen doğa olayları içerisinde en çok etkilendikleri, gündüzle gecenin birbirini izlemesi, ayın tekrarlanan evreleri ve mevsimlerin dönüşümü olmuştur

Bu üç olay takip edilerek, yeryüzünün kendi ekseni etrafında dönüşüne bağlı olarak gün, ayın yer çevresinde dönüşüne bağlı olarak ay, yerin güneş çevresinde dönüşüne bağlı olarak yıl olarak adlandırılan üç doğal zaman biriminin olduğunu keşfetmişlerdir.

Buradan hareketle zaman kavramını geliştirmiş ve netice olarak kendi deneyimleri ile ilk takvim modelini oluşturmuşlardır. Bu üç olay dünya da bu güne kadar kullanılan bütün takvimlerin temelini de oluşturmuştur.

İlkel kabilelerden günümüzün modern toplumlarına kadar, belirli ihtiyaçların uyum içerisinde yapılabilmesi için gereken ve temelinde zamanın yorumlanması olarak ifade edilebilecek bu takvim modellerine ilk olarak Neolitik çağda, ilk kaydedilen takvimlere ise antik Mısır ve Sümer takvimlerine Tunç çağında rastlanmaktadır.

Sümerler tarafından kullanılan ilk Babil takvimleri kameri ayı yani birbirini izleyen iki dolunay arasındaki 29,5 günlük dönemi temel alan bir sistemdir. Buna göre 365,2 gün olarak gözlemlenen ortalama güneş yılından daha kısa 354 günlük bir ay yılı (kameri yıl) ortaya çıkmıştır.

Güneş yılına dayalı **ilk takvim Mısırlılar** tarafından geliştirilmiştir. Mısırlılar Nil nehrinin Sirius un etkisiyle (Gece gökyüzünün görünen en parlak yıldızı) taştığı zamana göre ayarlamaktaydılar.

Maya'lar da zamanla ilgili kayıtlar tutmuş ve buna göre bir takvim sistemi kurmuşlardır.

Modern takvimlerin temeli 8.yy da atıldı, bu takvimler M.Ö 46 yılında Jül Sezar tarafından kullanıldı ve Julyen takvimine dönüşmüştür. Yeniçağ da papa xıı. Gregor tarafından yeniden yapılan düzenlemelerle Gregoryen takvimi olarak anılmış ve günümüzde Miladi takvim olarak kullanılmaktadır.

Takvim kelimesi Arapçadan dilimize geçmiştir. Takvim;(kavm ve kıyam kökünden, Tef'il) doğrultma

Düzeltme, yoluna koyma, tertip ve tanzim etme, kıvama getirme, bir şeye değer biçme anlamlarına gelmektedir. Bir yılın aylarını ve günlerini gösteren listeye, yerlerin enlem ve boylamlarını belirten çizgilere, yıldızların yerlerini ve hareketlerini gösteren broşür veya evraka da takvim denilmektedir.

Araştırmacılara göre takvimin altı bin yıldan beri var olduğu bilinmektedir. Her toplum kendine özgü bir takvim oluştururken, yaşamlarını en çok etkileyen olayları takvimlerinin başlangıcı olarak kabul etmişlerdir. Örneğin; İbraniler MÖ 3761'deki yaradılış yılını, Yunanlılar ilk olimpiyat oyunlarını MÖ 776 yılını, Hıristiyanlar Hz. İsa'nın doğumu olan O yılını, Müslümanlar MS 622 Peygamberimiz Hz. Muhammed'in Hicretini, Türkler on iki hayvanlı Türk takvimini oluşturmuşlardır. Türkler ayrıca Hicri Takvimi, Celali Takvimini, Rumi Takvimini ve Miladi takvimini de kullanmışlardır.

Miladi Takvim; (Gregoryen) İsa peygamberin doğumuyla başlar ve dünyanın güneş çevresindeki dönüşüne göre ayarlanmıştır. İlk defa 4 Ekim 1582 yılında kabul edilmiş olup, Alman Matematikçi ve gök bilimcisi Cristoper Clavius tarafından sunularak kullanıma başlandığı bilinmektedir. Bir yıl 365 gün ve 12 aydan oluşmaktadır.
Hicri takvim; Peygamberimizin Mekke'den Medine'ye hicretini başlangıç kabul eden ve ayın dünya etrafında dolanımını esas alan bir takvim sistemidir. Hicri takvim Miladi takvime benzer olarak on iki aydan oluşur fakat Miladi takvimde bir yıl 365-366 günden oluşurken, Hicri takvim de bir yıl 354-355 gün ve 12 aydan oluşur. Hicri takvimin başlangıcı olarak kabul edilmesi ve uygulanması Hz. Ömer döneminde olmuştur.
Peygamberimiz Hz. Muhammed'in Mekke'den Medine'ye hicret (17. Yılında) ettiği yıl (Miladi 622) İslami takvimin başlangıç yılı olarak Muharrem ayıda bu takvimin ilk ayı olarak kabul edilmiştir. Hicri takvimde bazı aylar 30 bazıları 29 gündür. Hicri takvim Şemsi takvim ve Hicri Kameri takvim olmak üzere ikiye ayrılır.
Hicri takvimin ayları; 1-Muharrem, 2-Safer, 3-Rebiülevvel, 4-Rebiülahir, 5-Cemaziyülevvel, 6-Cemaziyelahir, 7-Recep, 8-Şaban, 9-Ramazan, 10-Şevval, 11-Zilkade, 12- Zilhicce dir.
Hicri Şemsi Takvim; Peygamberimiz Hz. Muhammed'in Kâbe'ye geliş günü olarak 20 Eylül 622 tarihi takvim yılının başlangıcı olarak kabul edilen bir takvimdir. Dünyanın Güneş çevresindeki dolaşımını ve bir yılın 345 günden oluştuğu esas alınmıştır.
Rumi Takvim; Hicreti (622) başlangıç kabul eden güneş yılı esasına dayalı bir takvim olup, 13 Mart 1840'ta Osmanlı imparatorluğun da uygulanmaya başlanmıştır. Osmanlı önce Hicri sonrada 1 Mart'ı kabul eden mali takvimi yani Rumi takvimi Tanzimat dönemine kadar kullanmıştır.
Tanzimat dönemine kadar Osmanlı devletinde Hicri takvim resmi takvim olarak kullanılmıştır. Kabul edildi ve bu tarihten sonra çift takvim uygulaması başladı hem Hicri hem de Rumi takvim 1870 Miladi yılına kadar birlikte kullanıldı. 26 Aralık 1925 de çıkarılan 698 sayılı kanunla Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi devlet takvimi Miladi takvim olarak kabul edilmiş ve 1 Ocak 1926'dan itibaren kullanılmaktadır. Rumi takvimle Miladi takvim arasında yılbaşı hesabı yüzünden 13 günlük bir gerilik vardır. Eskiler bu hesabı halen yaparlar. Rumi takvim de ay isimleri şöyledir; 1-Mart, 2-Nisan, 3-Mayıs, 4-Haziran, 5-Temmuz, 6-Ağustos, 7-Eylül, 8-Teşrinievvel, 9-Teşrinisani, 10-Kânunuevvel, 11- Kânunusani, 12-Şubat'tır.
"NOT"; İslam dininde kullanılan bir kelime vardır Ahsen'i takvim diye, bu da insana, Allah tarafından verilen en güzel ve en mükemmel biçim, en güzel tertip, en güzel şekil en güzel suret, en iyi kıyam manasına gelmektedir.

CELALİ TAKVİMİ; Selçuklu Türklerde esas adı Celalettin Ebu'l Feth olan Melikşah'ın hükümdarlığı (1072-1092) döneminde, içlerinde matematikçi ünlü şair Ömer Hayyam'ın da bulunduğu bir kurul tarafından düzenlenir ve Celali takvimi adı verilerek kullanılmıştır. Bu takvim dünyanın güneş etrafında dönüşünü esas almıştır. Yılbaşı "NEVRUZ" (Yeni gün) günüdür. Takvimin başlangıcı Miladi 1074 (Hicri 467) tarihidir. Bir yıl 365 gün,5saat,49 dakikadır. Bu takvimde ay isimleri söylenirken sonuna "MAH" kelimesi eklenmiştir. Şöyle ki aylar sırasıyla;
1-Feverdinmah,2-Üürdibehiştmah,3-Hardadmah,4-Tirmah,5-Mordadmah,6-Şehrivermah,7-Mihrmah,9-Azermah,10-Deymah,11-Behmenmah,12-İsfendarmah dır.
Ayların otuz gününe ve artı beş gününe de ayrı ayrı isimler verilmiş ayrıca sonlarına da "RÜZ" kelimesi eklenmiştir. Gün isimleri şöyledir;
1-Ormudz, 2-Behmen, 3-Ürdibehişt, 4-Şehriver, 6-Hordad, 7-Mordad, 8-Dibadur, 9-Azer, 10-Aban,11-Kam, 12-Mahr, 13-Tir, 14-Çuş, 15-Dibamaher, 16-Meh, 17-Seruş, 18-Reş,- 19-Fervedin, 20-Bahran,21-Ram, 22- Bed, 23-Dibadin, 24-Dey, -Erd, 26-Aştad, 27-Osman, 28-Ramiad, 29-Meresfend, 30-Aniran ve artı beş gün ise 1-Ahnud, 2-Aşnud,3-Esfendermez,4-

Vahşet, 5-Heşuneş. Celali takvimi Gregoren takviminden beş yüz yıl kadar önce düzenlendiği bilinmektedir.
Osmanlı döneminde devletin resmi takvimi olarak kullanılmış daha sonra kaldırılarak Hicri takvime geçilmiştir, ayrıca Babürler tarafından da kullanılmıştır.

TÜRKLER DE TAKVİM; Türkler Orta Asya'dan günümüze kadar kendi yaşam tarzlarındaki anane ve geleneklerini günümüze kadar taşımışlardır. Yaşadıkları yerlerde onlarda Güneş, ay, yıldızlar ve mevsim geçişlerinden etkilenmiş ve bu olaylardan kendi takvimlerini oluşturmuşlardır.
Göktürk yazıtlarında kullanılan, Uygurca bütün metinlerde görülen, İskitler döneminde ilk defa başlayan Tuna Bulgarları, Selçuklular, Tümürlüler, Hunlular, gibi Türk devletlerinde resmen kullanıldığı bilinen ''On iki Hayvanlı'' Türk takvimi dir. Bu takvim aynı zaman da Moğol'lar, Çinliler ve Hintliler tarafından da kullanılmıştır. On iki hayvanlı Türk takviminde her yıl bir hayvan ismi ile anılmıştır.
Sıçan yılıyla başlayıp domuz yılıyla bitince, yeniden on iki hayvanın sıra ile adını alırlardı. Bu takvim güneş yılına yani dünyanın güneş çevresindeki hareketlerine göre kullanılmıştır. Bir yıl 365 gün, beş saat, elli dakika ve kırk yedi saniyedir. On iki hayvanlı Türk takviminde yıllara verilen isimler şöyledir,
1- Sıçan (Sıçgan), 2-Öküz (Ud), 3-Pars (Bars), 4-Tavşan (Tavışgan), 5-Timsah (Nek), 6-Yılan, 7-At (Yund), 8-Koyun (Koy),9-Maymun (Biçin), 10-Tavuk (Takagu), 11-Köpek (İt), 12-Domuz (Tonguz) dur.
Her yıla verilen hayvan isimlerinden o yılın hayvanların özelliklerine göre geçeceğini düşünürlermiş, bolluk, bereket, kuraklık, savaş, barış o yılın ismine göre olacağına inanmak bir gelenekmiş.
Bu takvim on iki yıllık bir süreden oluşur, bu süreye ''küçük devre'' denilir, ''büyük devre'' ise bunun beş katı olan altmış yıllık bir devredir.
Kaşgarlı Mahmut'un 1072- 1074 yılları arasında yazmış olduğu Divanı Lügati-t Türk adlı eserinde, ay isimlerini şöyle ifade edilmiştir; 1- Aram ay, 2-ikinci ay, 3-Üçünç ay, 4-Törtünç ay, 5-Beşinç ay, 6- Altınç ay, 7-yedinç ay, 8-Sekizinç ay, 9-Dokuzunç ay, 10-Onunç ay, 11-Biryiğimiç ay, 12- Çaksabut ay.
Türkler İslamiyet'in kabulüyle hicri takvime geçmişler ise de değişik takvimlerde kullanmışlardır bunlar; 1- on iki hayvanlı takvim, 2- Hicri takvim, 3- Celali takvimi, 4- İlhanlı takvimi, 5- Rumi takvim, 6- Miladi takvim.

İLHANLI TAKVİMİ; Hindistan da kurulan Türk devletleri ile İlhanlılar döneminde kullanılmıştır. İlhanlı hükümdarı Gazan Han tarafından celali takvimi üzerinde değişiklikler yapılarak oluşturulmuş ve ismi İlhanlı takvimi olarak anılmıştır. Dünyanın güneş etrafın da dönüşü esas olarak alınmış olup, bu takvimde yılbaşı Nevruz olarak belirlenmiştir. Afganistan da kullanmıştır. 1925 yılından itibaren İran da resmi takvim olarak kullanılmaktadır.
"Not" On iki hayvanlı Türk takvimine göre 2020 yılı sıçan yılıdır.

Hicri yılın Miladi yıla çevrilmesi,
Hicri yıl 33'e bölünür,
Bulunan sayı hicri yıldan çıkarılır
Bulunan sayı 622 ile toplanır.
Miladi yılın Hicri yıla çevrilmesi;
Miladi yıldan 621 çıkarılır
Bulunan sayı 33'e bölünür
Bulunan sayı ile toplanır.

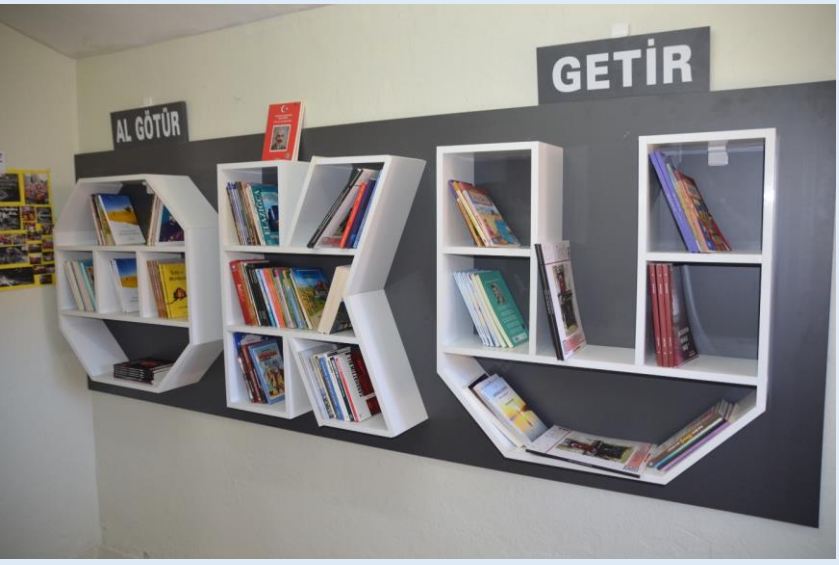
Kayahisar Okulu'na kitap bağışı…



ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elâzığ'da ilk defa gerçekleşen Kitap Müzayedesi'nden elde edilen gelirle Palu'nun Kayahisarı Köyündeki Kayahisar İlkokulu'na kütüphane kuruldu.

Elazığ'da ilk defa Elazığ Turizm ve Kültür Tanıtma Derneği tarafından 2022 yılında kitap müzayedesi yapılmıştı. Kitapların satışından elde edilen gelirle okullarda kütüphaneler kurulmaya devam ediyor. Son olarak Palu'nun Kayahisarı köyünde Kayahisar İlkokulu'na kütüphane kuruldu.



Düzenlenen etkinliğe Bingöl İl Kültür ve Turizm Müdürü Selahattin Yazar, Palu İlçe Milli Eğitim Müdürü Fahri Alakaş, Kent Konseyi Başkanı Rüstem Kadri Septioğlu, ETUDER Başkanı Ahmet Bulut ve eşi, F.Ü. Turizm Bölümü Öğretim Üyesi Fulya Gülbay, Elazığ Sanayi ve İşadamları Derneği Başkanı Mustafa Gökçe, YUFKAD Başkanı Ahmet Özden Özen, ETUDER Yönetim Kurulu Üyesi Salim Koçoğlu, TELMİH Dergisi İmtiyaz Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni Talat Özer ve İl Özel İdare Görevlisi Filiz Belhan katıldı.

ETUDER Başkanı Ahmet Bulut, kitapların satışından elde edilen gelirle dördüncü kütüphaneyi kurduklarını belirterek: "Geçmiş aylarda yaptığımız kitap müzayedesinde elde ettiğimiz gelirle köy okullarına kütüphane yaptırma sözü vermiştik. Bu 4. Kütüphanemiz getirdik okulumuza teslim ettik kitaplarıyla beraber." dedi.





1964 yılında yapılan Kayahisar İlkokulu'nda bir öğretmen görev yaparken 5 öğrenci eğitim görmektedir. Okula yapılan kitaplığa 150'e yakın kitap bağışlandı.
Kitap bağışına katılan heyet daha sonra Palu İlçe Kaymakamı Hulusi Teke'yi makamında ziyaret etti.



Eczahan اجزا هان

Arapça'da eczacılık karşılığında "saydele" kelimesi kullanılmakta olup bu dile Sanskritçe'den geçmiştir. Fenn-i saydelânî ve fenn-i ispençiyârî de denilen eczacılık ilk dönemlerde hekimler tarafından yürütülüyor ve hekimler hastaları için öngördükleri ilâçları "kökçü, otçu" veya "attar" adı verilen esnaf grubundan sağladıkları ilâç ham maddeleriyle kendileri hazırlıyorlardı. Hekimlik ve eczacılık sanatlarının birbirinden ayrılması, ancak IX-XII. yüzyıllar arasında ve her ülkede değişik zamanlarda gerçekleşmiştir. İslâm dünyasında bu ayrılma Abbâsîler döneminde IX. yüzyılda başlamış ve bu dönemde hekimlerden ayrılan eczacılar attarlardan da ayrı kabul edilmiştir. Yine bu dönemde Halife Me'mûn (813-833), ilâçların devlet kontrolünde yapılması ilkesini getirerek tıbba ve eczacılığa önemli bir katkıda bulunmuştur. Bir attar dükkânından pek farklı olmamakla birlikte ilk eczahanenin H.148/M.732 yılında Bağdat'ta faaliyete geçtiği sanılmaktadır. IX. yüzyıldan itibaren ise içinde ayrı bir ilâç yapım laboratuvarı bulunan eczahanelerin açıldığı, buralarda toz, şurup, macun, akrâs1 ve fitil gibi sayısı yetmiş dolayında olan ilâç çeşidinin üretildiği, ayrıca bunlardan ağız yoluyla kullanılanların kolaylıkla alınmasını sağlamak için tat ve koku veren maddelerle karıştırılarak hazırlandığı bilinmektedir. [2]



KADİR ATICI

Osmanlılarda, saray eczacılığı oldukça önemliydi. Resmi eczanelerin bir kısmını oluşturan bu eczanelerden en eskisi, bugün de ayakta olan, Topkapı Sarayındaki Başlala kulesinde yer alan, Hekimbaşı odasında bulunmaktaydı.

İlk eczacılık öğretimi ise, 14 Mayıs 1839 tarihinde Sultan II. Mahmut tarafından Galatasaray'da tesis edilen Mekteb-i Tıbbiye-i Adliye-i Şahane (Askeri Tıp Mektebi) bünyesinde açılan "Eczacı Sınıfı" ile başlamıştır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun ilk dönemlerinde ilaçlar, hekimler, cerrahlar, kehhaller (göz hastalıklarını tedavi edenler) tarafından hazırlanır ve satılırdı. Avrupa'da olduğu gibi bir eczacılık mesleği bulunmuyordu. Ancak ilk Osmanlı eczaneleri kabul edilen; Edirne'deki II. Bayezid Darüşşifasındaki, Meâcin Kârhanesi ile Süleymaniye Darüşşifasındaki Dârülakâkir'de ve müstakil eczanesi bulunmayan diğer darüşşifalarda çalışan saydalân ve aşşâb unvanlı kişilerin eczacı olduğu düşünülmektedir. Darüşşifalarda ayrıca; şerbetiyan (şerbetçiler), tabbah-ı eşribe (şurup pişirici), hafız-ı eşribe (şurup koruyucu), edviye-kûp/ecza-kûp (ecza dövücü), edviye kilercisi, edviye vekilharcı gibi ilaç hazırlanmasına yardım eden personel bulunmaktaydı. [3]

Tarihte Harput'ta bir maristan'ın varlığı bilinmektedir. Adı literatürde "Harput Maristanı[4]" olarak geçmektedir. Bu yapı, H.626\M.1229 tarihinde Nureddin Artuk Şah tarafından inşa olunmuştur. [5]

Tıp ilminde münevver olan Şem'un Harputi asıl adı Buhtunnasır bin Şem'un el-Mutatabbibe el-Harputi olup doğum tarihi ve hayatı hakkında fazla bilgi tespit edilemese de Babasının adı Buhtunnasr'dır. Bu âlimin atalarının İran'dan gelip, Harput'a yerleştiği rivayet edilmektedir.

---

1 Arapça kurs "yassı yuvarlak, değirmi" kelimesinin çoğul şekli olup tıp ve eczacılıkta, ağızda emilen veya yakılarak tütsü halinde kullanılan ilâçların adıdır; bugünkü karşılığı "pastil" ve "tablet/komprime"dir.

[2]Turhan Baytop, "Eczacılık" *TDV İslam Ansiklopedisi, C.10, İstanbul, 1994,s.386-388; Kadir Atıcı, (Arşiv Kayıtlarına Göre) Harput'ta Vakfa Tabi Meslek Grupları, Ankara,2020,s.55*

[3]Naşid Baylav, *Eczacılık Tarihi,* İstanbul,1968. s.135-136.

[4]Bu yapı günümüze ulaşamamıştır.

[5]Zeki Başar, "Harput Maristanı", *Dirim Dergisi,* C.46,S.9,İstanbul,1971,s.421;Tülay Metin, *Selçuklu Çağında Yaşamak – Ortaçağda Türk Şehri-*, Kronik Kitap, İstanbul, 2020, s.65.

Eserinin yazıldığı tarihten hareketle, Şem'un (Şemon) el-Harputi'nin H.674/M.1275 yılından önce yaşadığı anlaşılmaktadır. Onun Selçuklu tababetinin kurucusu ve bu tababeti geliştirenlerinden birisi olduğu da ifade edilmektedir. [6]

Tabibliği ve hattatlığının yanı sıra aynı zamanda hem hekim hem de hâkim olan Harputlu Şem'un'un Harput'ta kadılık görevinde bulunduğu da yine rivayetlerde zikredilmektedir. Şem'un el-Harputi'nin kadılık süresi hakkında herhangi bir bilgiye ulaşılamamıştır. Kendisi Harputlu Hekim Şem'un(Şemon) diye meşhur olmuştur. Şem'un el-Harputi'nin dindar ve hayır sahibi birisi olduğu da belirtilmektedir. Onun kendi oğlunu çok iyi yetiştirdiğini fakat onun genç yaşta intihar etmesiyle çok müteessir olduğunu Ebu'l-Farac'ın (ö.685/1286) "Muhtasaru'd-Düvel" adlı eserinde zikrettiği kaydedilmektedir. Bu âlimin "Kitabu'ş Şifa" [7] adlı bir de eseri bulunmaktadır. [8]

Ebu'l Farac'ın anlatımına göre; M.1244 yılında Suriye'den dönen Moğol Komutanlarından Garaysavur Noyan Malatya'yı aldıktan sonra hastalanmış ve yanına Ebu'l Farac'ı ve Babası tabip Ahrunu alarak Harput'a Maristan'a gelip tedavi olmuştur. [9] Muhtemel odur ki Moğol komutanı Garaysavur Noyan'ı tedavi edenlerden biri de Şem'un (Şemon) el-Harputi'dir. Harput'ta tıp ilminin ve eczacılığın her dönem faal olduğu muhakkaktır. Bu meslek gurubunu,



Mamuret-ül Aziz (Mezire), 1910. Kentin, çalışan eczacıların Ermenilerden oluştuğu eczanesi. Sağ tarafta, yukarıda, ilaç dolabının üzerine bir kafatası çizilmiş, altına da Ermenice "tuyn", İngilizce "poison" [yani zehir] yazılmış (Kaynak: Maria Jacobson arşivi-https://www.houshamadyan.org/).

[6]Demirpolat,a.g.e.,s.403;MuharremKesik, "Selçuklular'da Sağlık, Sağlık Kurumları ve Tıp Eğitimi", *Tarih Dergisi*,S.71,İstanbul Üniversitesi,2020,s.124; Erdal Sargutan, "Selçuklular'da Tıb ve Tıb Kuruluşları", *Vakıflar Dergisi*, S.11, Ankara,1978,s.320.

[7]Kitabu'ş Şifa; Süleymaniye Kütüphanesi Ayasofya No:2442'de bulunan kitap Harputlu Hekim Şem'un'a aittir. Kitabın ilk sayfasında (1-a) eserin H.671/M. 1272 yılında Merega'da yazılmaya başlayıp H.674/M.1275 yılında Harput'ta Emineddin Manuel adında birinin eliyle tamamlandığı bilgisi bulunmakta ise de kitabın 2-a kısmında, Butunnasır bin Şem'un el-Mutatabbib el-Harputi'ye ait olduğu kayıtlıdır.
(Bkz.Demirpolat,a.g.e.,s.404;Şeyda Algaç,"Anadolu Selçukluları ve Beylikleri Döneminde Kütüphaneler, Kitap Koleksiyonları ve Telif Edilen Eserlere Kısa Bir Bakış", *Sanat Dergisi*,2003,s.118.

[8]Demirpolat, a.g.e.,s.403-404.

[9]Ebü'l Ferec İbnü'l-İbri, *Tarihu Muhtasari'd-Düvel*, TTK Yayınları, Ankara,2011, s. 21.



T. Baytop, Eczahane'den Eczaneye- Türkiye'de Eczaneler ve Eczacılar (1800-1923), adlı kitabında 1890 yılında Anadolu şehirlerinde bulunan Eczanelerin listesini yapmıştır. Bu listede Harput, o yıllarda 35000 nüfusa sahip olup, 2 eczanenin varlığından söz etmektedir. [10]

Vakıflar Genel Müdürlüğü Arşivinde Harput ile alakalı farklı tarihlere ait kayıtlı belgelere bulunmaktadır. Mesela Harput'ta Cami'i Kebir'de iki akçe ile eczahan Osman Mutasarrıf olup tecdid buyruldu. Rebi'ül-ahir sene 1103/Aralık 1691, ayrıca Esediye Camisi Vakfı, H.1185/M.1772 tarihli kayıtta; "Harput'ta Esediye camisi Vakfından almak üzere günlük bir buçuk akçe ile Eczahan olan İbrahim'in ölümüyle bu görevin oğlu Hüseyin'e naib Seyyit Bilal arzıyla verildiğine dair Zilhicce 1185/Mart 1772 tarihli atama kaydı." [11]

Osmanlı arşiv kayıtlarında 1700'lü yıllarda Harput Ulu Cami vakfında mu'arrif-i eczâ'nın olduğu ve halka hizmet verdiği bilinmektedir. Ayrıca Harput Ulu Camiinde H. 1103/M.1691 tarihinde eczacılık görevini iki akçeye Osman adında kişi yürütmüştür. Bir de aynı dönem içinde Seyyid Mustafa'nın, hâfız-ı ecza olarak vazife yapmıştır. Harput Esediye Medresesi vakfından bir akçe ile mu'arrif-i eczâ olarak çalışan Seyyid Ömer Halîfeyi görmekteyiz.

Kaynakça:

Turhan Baytop, "Eczacılık" TDV İslam Ansiklopedisi, C.10, İstanbul, 1994,s.386-388
Naşid Baylav, Eczacılık Tarihi, 1968, İstanbul.
Zeki Başar, ″Harput Maristanı″, Dirim Dergisi, C.46,S.9, İstanbul, 1971, s.421.
Tülay Metin, Selçuklu Çağında Yaşamak –Ortaçağda Türk Şehri-, Kronik Kitap, İstanbul, 2020, s.65.
Muharrem Kesik, "Selçuklular'da Sağlık, Sağlık Kurumları ve Tıp Eğitimi", Tarih Dergisi, S.71, İstanbul, 2020, s.124.
Erdal Sargutan, "Selçuklular'da Tıb ve Tıb Kuruluşları", Vakıflar Dergisi, S.11, Ankara, 1978, s.320.
Enver Demirpolat, Türk-İslam Düşünce Tarihinde Harput Düşünürleri, Kimlik Yayınları, Kayseri, 2018.
Şeyda Algaç,"Anadolu Selçukluları ve Beylikleri Döneminde Kütüphaneler, Kitap Koleksiyonları ve Telif Edilen Eserlere Kısa Bir Bakış", Sanat Dergisi,2003,s.118.
Ebü'l Ferec İbnü'l-İbri, Tarihu Muhtasari'd-Düvel, TTK Yayınları, Ankara,2011, s. 21.
Miray Arslan vd., "Elazığ'ın Eczacılık Tarihi", Tarihten Günümüze Elazığ, C.2,Ankara, 2014,s.925.
Kadir Atıcı, (Arşiv Kayıtlarına Göre) Harput'ta Vakfa Tabi Meslek Grupları, Ankara,2020.
VGMA, H.D,D.N:1093/0,S.S.N:56/12

[10]Miray Arslan vd., "Elazığ'ın Eczacılık Tarihi", *Tarihten Günümüze Elazığ, C.2,*Ankara, 2014,s.925.
[11]VGMA, H.D,D.N:1093/0,S.S.N:56/12



Telkârinin son ustası

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Genelde Mardin yöresine has olan Telkâri ya da Tel Kırma Sanatının Elazığ'da son ustası olan 37 yaşındaki Bedri Nar, unutulan bu zanaatı yaşatmaya çalışıyor.

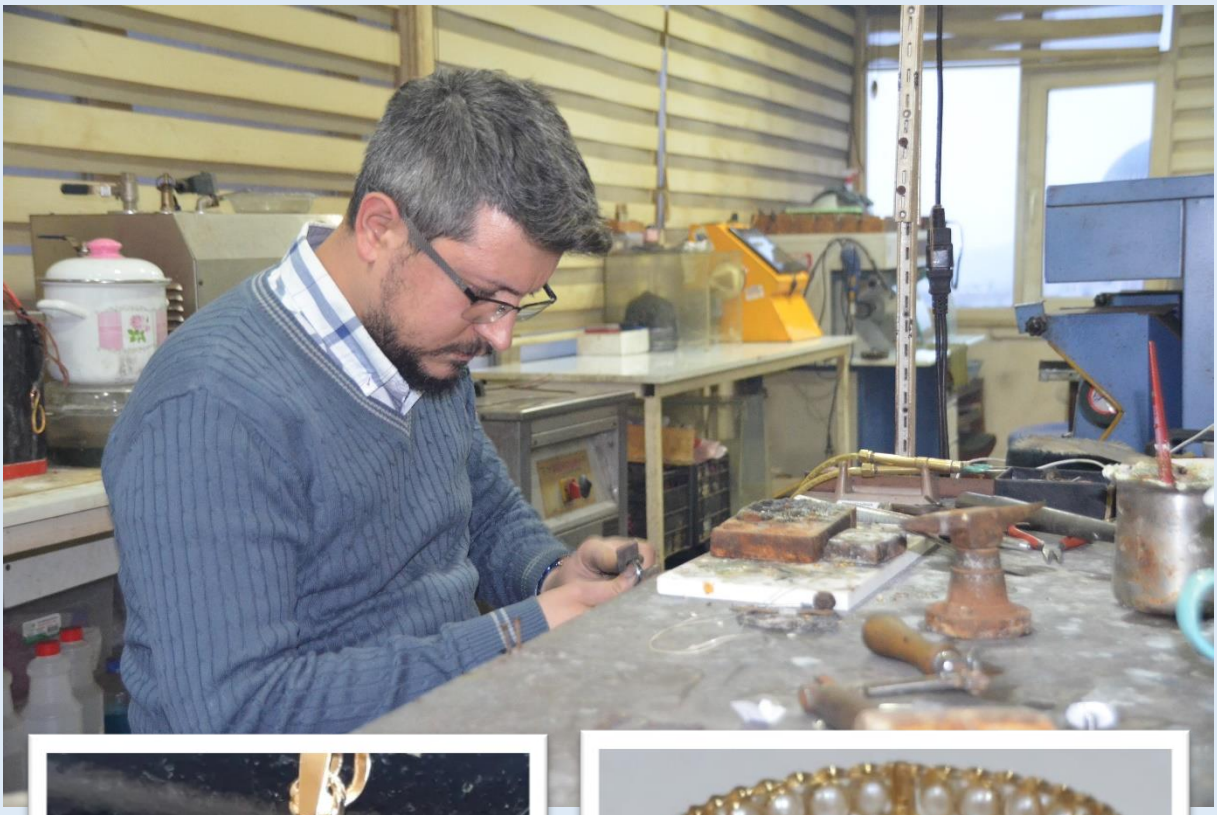


İzzetpaşa Camii arka sokağında bir binanın en üst katında atölyesi olan Bedri Nar, 19 yıldır bu zanaatını icra ediyor. Elazığ'ın yaşayan son ustası olan Bedri Nar, mesleğini Elazığ'ın usta kuyumcularından Vahit Eriş'ten öğrenmiş. Liseyi bitirdikten sonra Vahit Erş'in yanında çalıştığını ifade eden Bedri Nar, "Telkâri işlemeciliğini Vahit Eriş ustamdan öğrendim. Aslında bu meslek Mardin'e hastır. Hem gümüş hem de altın tellerle kolye, küpe ve bilezik gibi süs eşyaları yapıyoruz." dedi.

Telkârî nedir?

Telkari, ince gümüş tellerin birleştirilmesinden ibaret olan bir gümüş işleme sanatıdır.

Bir altın veya gümüş tel ya da levhadan, özel bir alet ile, elde edilmiş tane veya kürelerden ibaret olan telkari'deki aynı optik etki aynı kalınlıktaki 2 ya da daha fazla telin örülmesi ile elde edilebilir. Bu



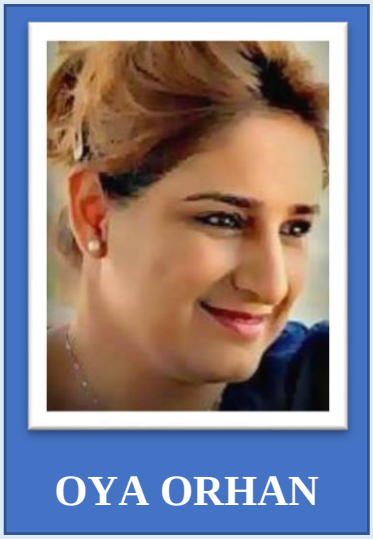




kürelerin sırasıyla kaynak ile örülmesine
granülleşme denmektedir ve Etrüskler tarafından en üst seviyeye getirilmiştir.
Telkari, tamamen elde yapılan bir işlemdir. Bu amaçla teller kendilerinin etrafında oval, yuvarlak vb. şekiller oluşturularak sarılırlar.
Bu işlem türü çok eski olup, milattan önce 3000'lere dayanmaktadır. Ortadoğu'da ortaya çıkmıştır. Dönem dönem geniş uygulama alanları bulmuştur. Orta çağda Barok dönemde 800'lerin sonu 900'lerin başı arasına Sicilya ve Venedik'te kullanılmıştır.

Annemle hasbihal

Hafif Sarı saçlarını ördü beyaz örtüsünü bürükledi. Karşı köye doğru komşuları yardıma çağırmak için seyirdi. Şüşnaz Köyü'nde Kanlı gölün kadınları düğün için yemek yapacaktı. Annem yanına arkadaşını da alıp patika yoldan karşı köye giderek:



OYA ORHAN

"Hu Fatma Eze, Eşen Nine, Fidoş Nine Zarafat yapılacak annem yardıma çağırdı." diye seslendi.

'Eli kanda olsa koşar gelir' tabiri vardır. Karşı köyün kadınlar yardım için ellerini işten çekip hemen gelirlermiş. **Zarafat** hamurunu yoğurmak meşakkatli bir iş düğün yemeği olacağı için yardıma ihtiyaç olacak.

Tandırlıkda yapılacak olan Zarafat için köyün erkekleri ve kadınları iş bölümü yaparlar.

Zarafat ekmeğinin hamurunu yoğurmak için kadınlar toplanır, bir taraftan hamur yoğrulur bir taraftan da pişirmek için ateş yakılır. Bu ateş, hamurun pişeceği taşın üzerinde yakılır. Ateş, taşı ısıttıktan sonra üzerinden alınır ve yoğrulmuş hamur ısıtılmış taşın üzerine serilir. İkindi vaktine yetişen hamur sabah ezanına kadar sıcak taşın üzerinde pişer. Üzeri kabuk bağlar. Köyün erkekleri temiz hasavanların üzerinde bu pişkin ekmeğin içini ufalarlar. Dış kabuklar da daha sonra ıslatılıp yeyilebilir. Ufalanmış, bulgur gibi olmuş ekmek içi teştlere (bakır leğen) koyulup üzerine eritilmiş tereyağı dökmek için bekletilir. Sıcak olması için teşt ısıtılır. Üzerine dökülen tereyağı tabaklara koyulup servise hazırlanır. Yanında ayranlı çorba ve zerde verilir.

Annem bunları izlerken altı yedi yaşlarında, anlatırken yetmiş yedi yaşında. Annem bu yüzyıllık yemeği bana anlatırken keyf içinde dinledim. Bundan yirmi yıl önce bu lezzeti tatmanın damağımda bıraktığı his, bugünün yemekleriyle yarışacak bir yemeği bilmenin ayrıcalığıyla kısa notlar alıyordum. Daha ne gelenekler vardı daha ne yemek tarifleri vardı. Köyün ortak tandırlığında yapılan bu geleneksel yemek gibi ne çok yemekler vardı. Şimdi annemin gözlerinin önüne gelen hatıralar bize ışık tutacak.

O günün yorgunluğunu sedirde ya da yer yatağında, kerpiç duvarların kokusuyla uyuyarak atacaktı. Sabah çabuk olurdu köyde yorgunluktan uykunun tadını alamadan uyanırdı. Şimdi gözlerini kapatıp midesinin ağrısını unutturmak için sorduğum o soruları tekrar yaşar gibi anlatırdı. O derin uykuyu tekrar tatması için sohbeti uzun tuttum. Annemden küçük öykülerini dinleyip uyumak sırası bizdeydi. Uyandığımda bunları yazmak, gelenekleri bizden sonra nesillere aktarmak için kendimde bir güç buluyordum. Yaşayan insan hazinelerini dinleyelim. Eskinin komşuluk ilişkilerinin yardımlaşmanın nasıl güzel olduğunu, birlikte olmanın huzurunu, yaşamanın önemini bizlere gerçek yaşamlarla anlatan anneme teşekkür ediyorum.

Zarafat yemeği yenip zerde, yoğurtlu çorba ve dövme pilavı yendikten sonra Köy ahalisi kanlı köyün etrafını lüküslerle aydınlatıp erkeklerin seyirlik oyunlarını ve halaylarını izlemek için beyaz örtülü kadınlar damlarda tarak dişi gibi dizilirlermiş. Annem de arkadaşlarıyla yamaca doğru dizilip düğün eğlencesini izlerlermiş. Düğün için davul zurna cumadan gelir pazara kadar köyde misafir edilirmiş. **Davulcu Musto** ve **Gırnatacı Arif** aklında kalan isimler.

Gelenekleri yaşatmak için bizde etrafımızdaki eski yaşantıları dinleyip tarihinize ışık tutacak bilgileri biriktirelim. Annemin yaşadığı yaşam bize nasıl merak uyandırıyorsa bizim yaşadığımız hayatta bizden sonrakilere bilgi olacak.

'Ah eskiden televizyon vardı' deyip fotoğraflarına bakıp gülümseyecek veya 'telefon vardı hem de cepte taşınıyormuş' deyip hayretler içinde bir nesil olacak. Eski yaşantıları yazıya dökmek içimizdeki gelenek ateşini canlı tutmak için bir fırsat. Annemle hasbihal ederek eskileri konuşup sizlerle paylaşmak istedim. Başka bir geleneği yazıya dökmek ümidiyle...

Çağlıyan'dan Hüseynik kitabı

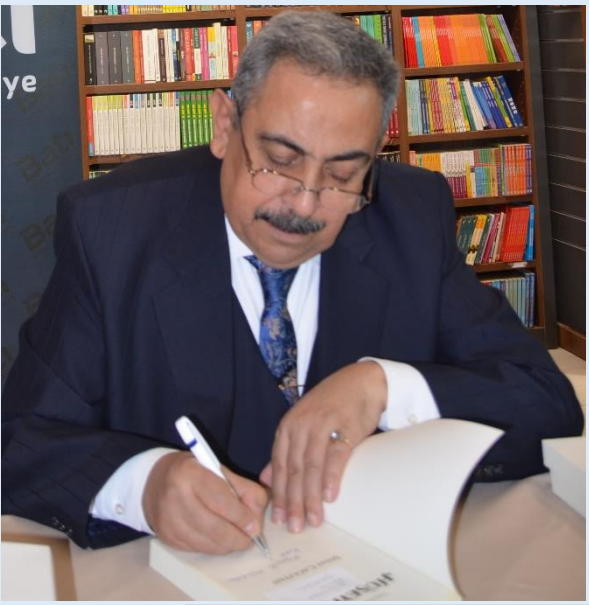


ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Araştırmacı Sedat Çağlıyan, ilk kitabı olan, Hüseynik'in tanıtım kitabının imza gününde okurlarıyla buluştu.

Türkülere, filmlere, şiirlere konu olan 'Hüseynik' Araştırmacı-Yazar Sedat Çağlıyan tarafından "Tarihin Işığında Hüseynik" adı altında kaleme alındı. Batı Kitap Kırtasiye'de düzenlenen imza gününde tarihe ışık tutan Hüseynik kitabı yoğun ilgi gördü.

Yurtdışından da kitaba talep olduğunu aktaran Araştırmacı-Yazar Sedat Çağlıyan, Hüseynik ile ilgili bir eseri ilk defa hayata kazandırmanın mutluluğunu yaşadığını ifade etti. Çağlıyan, "1800'lü yıllardan 1950'li yıllara kadar Hüseynik'te yaşayan ailelerden, oradaki mekteplere kadarki bütün bir asırlık süreci olduğu gibi yazdım. Osmanlı kayıtlarını koyduk artı oradaki okullar, medreseler, hamamlar, çarşılar ve 1888'deki belediye teşkilatı, orada görev yapanları içeren tam kapsamlı bir eser meydana getirdik" dedi.



Sedat Çağlıyan kimdir?

1959 yılında Elazığ'da doğdu. İlk, orta ve liseyi Elazığ'da okudu. Yüksek tahsil için Almanya'ya gitti. Münih'te ki Goethe-Institut'u bitirdi. Karlsruhe Üniversitesi İnşaat Mühendisliğine devam etti. Babasının vefatıyla Türkiye'ye geri döndü.

Eskişehir Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesini bitirdi. Askerlik dönüşü Elazığ'da Halk Eğitimin açtığı Limme Programında İktisat ve Muhasebe dersleri verdi. İstanbul'a bir süre Müfettişlik yaptı. İstifa edip Elazığ'a dönerek esnaflıkla uğraştı. Bu süre içinde 1994-2004 yıllarında Elazığ Belediyesi Meclis Üyeliği yaptı. Makale ve Araştırma yazıları çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlandı.

Ahıska Türkleri Elazığ'dan memnunlar…




KAZIM ATICI

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Harput Der'in bu hafta düzenlediği Kürsübaşı Programının bu haftaki konukları Ahıska Türkleri ve Fırat Üniversitesi Tarih Bölümü Öğretim Üyesi Dr. Özcan Tatar oldu.

Harput-Der Başkanı Kazım Atıcı, "Kürsübaşı Sohbetleri" programıyla Ahıska Türkleri ile buluşmanın mutluluk verici olduğunu söyledi. Başkan Atıcı, "Bugün çok mutlu günlerimizden birini yaşıyoruz. Ahıska Türkleri ile Ahıska kardeşlerimiz ile bir arada olmanın sevincini yaşıyoruz. Bu kardeşlerimiz 1944'ten beri yıllarca sürgünleri işkenceleri, yerlerinden yurtlarından edilmelerinin hüznünü yaşayan kardeşlerimiz. Biz bugün bu değerli insanlarla bir araya gelerek onların yaşadıkları olayları kendi anlatımlarıyla dinleyeceğiz. Kültürümüz, özümüz olanlarla bir arada olmanın mutluluğunu sizlerle beraber paylaşıyoruz" dedi.

Dr. Özcan Tatar ise Ahıska Türkleri hakkında tarihsel bilgiler verdi. Daha sonra Ahıska Türkleri adına Feyzullah Asker ve Mevlüt Binali söz aldı. Feyzullah Asker, yaşadıkları zulümleri anlattıktan sonra Elazığ'da yaşamaktan memnun olduklarını söyledi.

YOL ARKADAŞI

İnsan hayatı boyunca birçok insanla yol arkadaşlığı yapar. Kimini erken kaybeder, kimini geç… Ama eninde sonunda mutlaka kaybeder. **Çünkü hayat bize her zaman aynı yolda yolculuk yaptırmaz.**
Gâh başka ülkeye, gâh başka şehre sapar ve yola çıktıklarımızı birlikte götüremediğimiz için yollar ayrılır ama hatıralar sabit kalır.



BİLAL CİVELEK

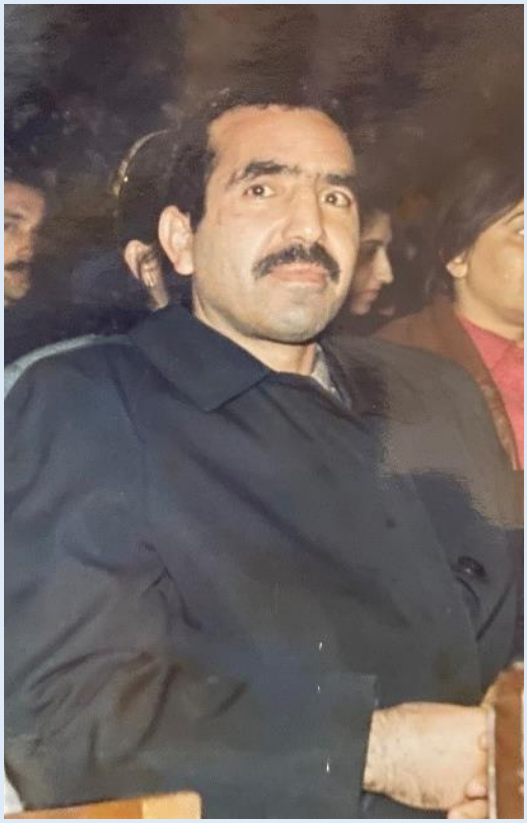
Hayat asla kimseyi kimseye hayat boyu birlikte yaşamaya zorlamaz. Tercihler yol ayrımını kaçınılmaz yapar.
Elazığ'da doğduk ve ilk arkadaşlarımız mahallemizde oturan akranlarımız oldu. Şimdi geriye dönüp baktığımda; yaşayanların benim gibi ya kafasında saç kalmamış ya da saçları bembeyaz olmuş.
Binlerce arkadaştan akılda kalan az kaldı. **Komşuluk ilişkileri bize arkadaş olmaktan öte kardeş olmayı öğretti.**
Biri sağcı diğer solcu da olsa selam sabahı asla kesmedik. İyi ki kesmemişiz. Şimdi birbirimizi gördüğümüzde gururla yüz yüze bakıyoruz.
Hiç unutmam, komşumuzun oğlu Cemal vardı. Solculuğu seçmişti ya da içinde doğduğu çevre onu solcu olmaya mecbur etmişti. Sağcı da olsa solcu da olsa iyi bir insan iyi kalır. Asla değişmez.
Bir gün işten eve gideceğim ama çok yorgunum ve eve dolaşarak gitmek yerine keseden gitmeyi tercih ettim. Keseden gideceğim yol tamamen karşı görüşlülerin oturduğu bir mahalle ve benim için çok tehlikeli bir tercih olacaktı. Ve öyle de oldu. Yolu yarılamadan Cemal Gürsel İlkokuluna varmadan etrafım sarıldı. 12 Eylül öncesiydi. Polis emniyet ancak kendini koruyabiliyordu.
Yaklaşık otuz kişi beni çembere aldı, çemberi daralttı. Ellerinde zincir, demir çubuk, bıçak her şey hazır. Maksat hep birlikte suçu işleyerek kim vurdu misali bir eylem yapmaktı.
Ben şahadet getirdim. Demek bu kadarmış, dedim, ölmeyi kabullendim.
Allah'ım bari canımı alırken fazla çekmeyeyim, diye dua ettim. Çember daralıp eylem zamanı geldiğinde içlerinden birinin sesi önce akşamın karanlığını, sonra çemberi yardı.
Benim arkadaşımdır, dedi, herkes dağıldı. Beni emniyetli yere getirdi ve sonra gitti.
O gün şunu anladım. **Kim olursan ol, görüşün ne olursa olsun, insan olmayı başarmışsan ve içinde merhamet varsa kimseye zarar veremezsin.**
Daha sonra mahallede yine karşılaştık, yine top oynadık. **Fikrilerimiz ayrıydı ama yüreklerimiz asla birbirinden ayrılmadı.**
Zaman geldi, bir başka yerde aynı durumda ben de onu kurtardım. Ve Üniversiteyi kazanıp Adana'ya gittim. Bir daha birbirimizi görmedik. Bir gün duydum ki Cemal yakalandığı bir hastalıktan ölmüş.
O Cemal bana güzel bir hayat dersi vererek gitmişti ve hiçbir zaman hafızamda silinmedi.
İşte hayatın en güzel yönü de bu değil mi? **Yola çıktıklarımızı kaybedebiliriz ama incitmeden, hafızalarımızın en güzel yerinde saklı tutarak hatırlamak ne güzel.**
Bugün birçok arkadaşla belki aynı yerde değiliz ama gönül yolculuğu devam ediyor.
Eski arkadaşlığın silinmez güzel hatıralarıyla…
Belki aynı saflarda değildik, dünya görüşümüz uyuşmuyordu ama hepimiz gariban bir hayatın müdavimleri olduğumuzu asla unutmazdık.
O gün beni öldürselerdi, aslında savundukları fikri de öldürmüş olacaklardı.

Çünkü ben akşama kadar inşaatta çalışmış, okul harçlığını çıkarmak için çalışan bir garibandım.
Beni öldürmekle yağlı boyalı pantolonum beyinlerine çivi gibi kazınacaktı. Belki gündüz bunu fark ettiklerinde aslında kendilerinden birini öldürdüklerini fark edecek üzüleceklerdi.
Bugün bunun için siyaseti kimseyle tartışmıyorum. Kimseye fikri için kızmıyorum. Çünkü
Dünyada insanın tek değiştiremeyeceği şey düşüncedir.
Farlı düşünceler hayat tablosunu güzelleştiren renkli mozaiklerdir. Hayat tek renk değildir, zaten hayatı güzelleştiren de bu değil midir?
Yol arkadaşı sadece tanıdıklarımız değildir. Mesela Cemal yaşamıyor ama hala benim yol arkadaşım.
Hiç eskimeyen bir yol arkadaşlığı… Rengi farklı, her şeyi benden ayrı ama sıkı bir yol arkadaşım.
Gelin yol arkadaşlarınızı siyasi görüşlerinden dolayı terk etmeyin, ayıplamayın, kızmayın!
Çünkü hepimiz yarın ayrı kapılardan gitmeyeceğiz. İki metre bir çukurun kapısından içeri gireceğiz.
Sizin de mutlaka böyle bir yol arkadaşınız olmuştur.
Onları unutmayın.

ewebajans

Web Tasarım
Grafik Tasarım
Tabela Tasarımı
Tanıtım Müziği
Editörlük
Marka Tescili
Matbaa Hizmetleri
Promosyon Ürünleri

İLETİŞİM
0553 253 30 90 Gazi Caddesi Yüce İşhanı Kat 3 Merkez/Elazığ
www.ewebajans.com - info@ewebajans.com



İnsan sevgisini Yunus'tan alan şair:

Celil Özen

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ'ın unutulan şairlerinden biri olan Celil Özen 1950 yılında Elazığ'a bağlı Maden ilçesinde dünyaya geldi. İlk, orta ve lise tahsilini; çocukluğunu geçirdiği Maden'de tamamladı.

1976-1977 öğretim yılında, Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türkçe Öğretmenliği bölümünden mezun olup; daha sonra Eskişehir Eğitim Fakültesi'nde lisansını tamamladı.

16 sene boyunca doğduğu ve büyüdüğü Elazığ'ın Maden ilçesinde Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak görev yaptı. Meslek hayatına Mersin merkez ilköğretim okullarında Türkçe öğretmeni olarak devam etti. 32 seneye sığdırdığı başarılarla dolu öğretmenlik hayatını Mersin'de sonlandırarak emekli olup yıllar sonra memleketi Elazığ'a döndü. Hem öğretmenlik görevini yerine getirdiği dönemde hem de emekli olduğu dönemde yazmaktan ve üretmekten hiç vazgeçmedi.



Divan edebiyatına düşkünlüğü ile bilinen şairimiz, şiirlerinde daha çok aruz ölçüsü kullanmıştır. "**Türk Milleti**", "**İsteklerim**", "**Yunus İçin Yazdıklarım**" adlı üç şiir kitabı bulunmaktadır. Çeşitli antoloji, gazete ve dergilerde yazı ve şiirleri yayımlanmıştır. Celil ÖZEN; şiirlerinin ve yazılarının yayımlandığı antolojilerde:

İnsan sevgisini Yunus'tan, Şiir sevgisini Fuzuli'den, Vatan ve millet sevgisini Namık Kemal'den" aldığını vurgular.

Ülkesini çok seven ve tüm dünya insanlarını koşulsuz kabul eden şairimiz, birçok şiirinde barış ve sevgi temalarını ön plana çıkarmıştır. Savaş ve kavgadan uzak bir dünya hayali, yalnızca şiirlerinde değil, çocuklara bu duyguyu aşılamak için yazmış olduğu çocuk masallarında da karşımıza çıkmaktadır.

Halen basıma hazır birçok eseri (romanı, öyküleri ve edebi bilgiler kitabı) bulunmaktadır.

Memleketi olan Elazığ'a, Bakır Maden'e olan sevgisini hemen her yazısında dile getirmiş; hali hazırda memleket sevgisi üzerine birçok yazısı bulunmaktadır. 2020 yılında yaşanan Elazığ depremini bizzat yaşamış ve üzüntüsünü 2005 yılında SEVGİ YOLU ŞAİRLER ANTOLOJİSİ'nde yayımlanan 17 Ağustos 1999 Kocaeli depremi için yazdığı DEPREM adlı şiiri ile dile getirmiştir.

DEPREM

…
Etti beni o evimden,
Bütün bütün o terimden,
Yaktı kara bir günümden,
Bundan böyle çaresizim.
…

Yaşamı boyunca öğretmenlik yapmaktan, yazmaktan keyif almış; Türkçe'yi gelecek nesillere doğru aktarmak ve şiiri sevdirmek için büyük çaba göstermiştir. Hayatı boyunca güçlü kalemi, sözleri ve

sevgi dolu kalbi ile harika bir eş ve baba olmuştur. 12 Haziran 2021 yılında çok sevdiği memleketi Elazığ'da hayata gözlerini yummuş ve burada toprağa verilmiştir.
Güzel kalbinin, ruhunun yansıması ve her biri göz bebeği olan eserlerini sevenlerine ulaşması dileğiyle hatıra bırakmıştır.



SAKIN UNUTMA

Anarsan bir gün beni eğer
Yapa-yalnız, sokak sokak ağlayıp dolaştığımı
Her yerde, her zaman sensizlikle kucaklaştığımı
Hep sen, hep sen ve de hep sen diye yaşlar döktüğümü
Bunu böyle bil
Sakın unutma

Anarsan bir Pazar beni eğer
Kapı eşiğinde oturmuş güneşe bakıyorum
O kırık radyomla ben aşktan şarkılar söylüyorum
Ve de ellerimde bir kalem, masmavi bir yaprağın
Güzel yüzünde hep sımsıcak şiirler yazıyorum
Bunu böyle bil
Sakın unutma

Anarsan bir mevsim beni eğer
Lapa lapa yağan karın beyazlığı altında
Şırıl şırıl akan sularda, bir dere kenarında
Sıcağın olmadığı zamanda, soğuk bir havada
Seni sabırsızca, hasret ve özlemle bekliyorum
Bunu böyle bil
Sakın unutma



CELİL ÖZEN - "İSTEKLERİM" adlı kitabından alıntı yapılmıştır. (Ocak 1994)

Elazığ'ın Dünyaya
Açılan Pencereleri
www.gazetelazig.com
www.esiyaset.com.tr

SİZ BENİM EMİMİ TANİMİSİZ? (TANIYOR MUSUNUZ)

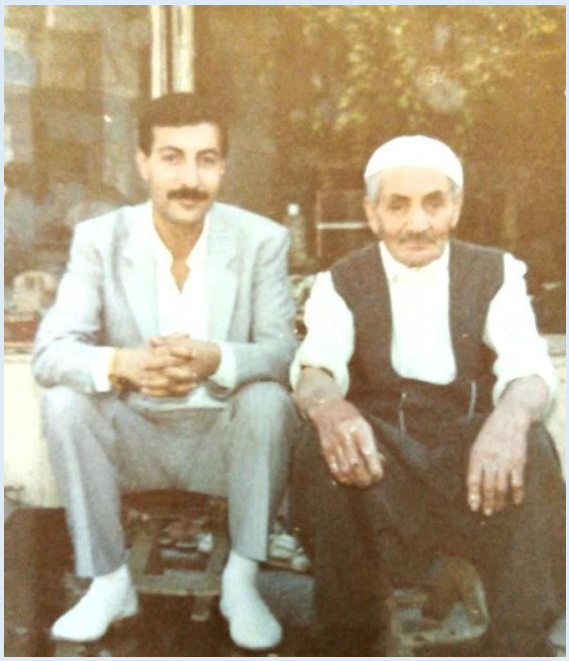
Mustafa PAMUKÇU hem babamın amcası hem de annemin dayısı idi. Allah (C.C.) rahmet eylesin. Yukarı Yemenicilerde dükkânı vardı. Çok yüce gönüllü bir insandı. Belki biraz asabiydi, ancak Onda olan merhameti ben hiç kimsede görmedim. Çocukları sevindirmesi başka bir özelliği idi. Çocukken dükkânının önünden her geçmemizde çağırırdı, yeleğinin cebinden çıkardığı naylon keseden bir bozukluk illa ki verirdi. Biz çocuklar da bunu bildiğimiz için sıklıkla kapısından geçerdik.



FARUK PAMUKÇU

Büyüdükten sonra da her gitmemizde illa ki çay içirmeden bırakmazdı. Ben de zaman zaman gider, Emiyi ziyaret eder, elini öperdim. Onu izlerdim. Sabah ezanıyla dükkânını açar, bir dakika oturmazdı SİZ BENİM EMİMİ TANİMİSİZ? (TANIYOR MUSUNUZ)

Mustafa PAMUKÇU hem babamın amcası hem de annemin dayısı idi. Allah (C.C.) rahmet eylesin. Yukarı Yemenicilerde dükkânı vardı. Çok yüce gönüllü bir insandı. Belki biraz asabiydi, ancak Onda olan merhameti ben hiç kimsede görmedim. Çocukları sevindirmesi başka bir özelliği idi. Çocukken dükkânının önünden her geçmemizde çağırırdı, yeleğinin cebinden çıkardığı naylon keseden bir bozukluk illa ki verirdi. Biz çocuklar da bunu bildiğimiz için sıklıkla kapısından geçerdik.
Büyüdükten sonra da her gitmemizde illa ki çay içirmeden bırakmazdı. Ben de zaman zaman gider, Emiyi ziyaret eder, elini öperdim. Onu izlerdim. Sabah ezanıyla dükkânını açar, bir dakika oturmazdı. Kâh dükkânın önünü tenekeyle sular, süpürür, kâh ayakkabıları silerdi.



Fotoğrafta olan genç bendeniz, yanımda oturan Emimdir.
1980'li yılların sonunda çekilmiş bir fotoğraftır. Diğer fotoğraftaki kişiyi ise benim yaşımda veya daha büyük olanlar tanırlar. Aslen Trabzonlu olan Yusuf Ağa'dır. Yusuf Ağanın en büyük özelliği üzerine kat kat elbise, altına da kat kat pantolon giymesiydi. Elinde süpürgesi, arkasında da birkaç tane köpeği ile gezerdi. Yusuf Ağa'nın en sık uğradığı yer bizim Eminin dükkânı idi. Hatta fazla elbiselerini Eminin dükkânında saklardı. Aralarında bir dostluk, bir sevgi, bir bağlılık vardı. Emi zaman zaman evden yemek getirir, Yusuf Ağa'ya ikram ederdi. "Sen bu Yusuf Ağa'da ne bulmuşsun" diyenlere; "Siz boş boş konuşmayın, O mübarek biridir" diye çıkışırdı.
Bildiğim kadarıyla Yusuf Ağa Trabzonlu idi. Çocukları zaman zaman gelir götürürmüş, ama O durmaz yine Elazığ'ın yolunu tutarmış. Yusuf Ağa, Eminin dükkânının önünde uzanınca, Emi, O'na hitaben "Yusuf Ağa sendeki saltanat Kenan EVREN'de yok" diye takılırdı. Tabi gençler belki bilmez, o yıllarda Kenan EVREN, Türkiye'nin bir numaralı adamı idi.
Gel zaman git zaman Yusuf Ağa birkaç gün ortalarda görünmez. Emi her gün yolunu bekler, merak eder. Sonra bir gün zabıtalara sorar; "Yusuf Ağa nerede?" diye. Zabıtalar O'na araba çarptığını, birkaç gün hastanede yattığını ve vefat ettiğini, belediyenin de defin işlemini



gerçekleştirdiğini söylerler. Emi oldukça üzülür. Hatta gidip Yusuf Ağa'nın mezarını ziyaret ettiğini ve mezar taşı yaptırdığını da duydum. Cenab-ı Allah'tan her ikisine de rahmet diliyorum.
Yine bir yaz günü Emi'nin orada oturuyorum. Selçuk adında down sendromlu bir genç çocuk var. Çarşının ortasında altını kirletmiş. Bizim Emi, Selçuk'u aldı, zaten dükkânın yanındaki umumi WC'yi de çalıştırıyordu. Oraya götürdü, hortumla güzelce yıkadı, dükkândaki eski elbiselerden getirip giydirdi. Vallahi ben bu olayı gözümle gördüm. Şimdi sizlere soruyorum, kim bunu yapar? Emi o kadar merhametli bir büyüğümüzdü. Ne bizde o merhamet ne de o samimiyet kaldı. Elazığ'ın da memleketinde ruh hali budur sanırım. Emin olun kaybettiğimiz budur, bugün arayıp da bulamadığımız budur. Bizi mutsuz kılan budur. Sevgilerimle.
. Kâh dükkânın önünü tenekeyle sular, süpürür, kâh ayakkabıları silerdi. Fotoğrafta olan genç bendeniz, yanımda oturan Emimdir. 1980'li yılların sonunda çekilmiş bir fotoğraftır. Diğer fotoğraftaki kişiyi ise benim yaşımda veya daha büyük olanlar tanırlar. Aslen Trabzonlu olan Yusuf Ağa'dır. Yusuf Ağanın en büyük özelliği üzerine kat kat elbise, altına da kat kat pantolon giymesiydi. Elinde süpürgesi, arkasında da birkaç tane köpeği ile gezerdi. Yusuf Ağa'nın en sık uğradığı yer bizim Eminin dükkânı idi. Hatta fazla elbiselerini Eminin dükkânında saklardı. Aralarında bir dostluk, bir sevgi, bir bağlılık vardı. Emi zaman zaman evden yemek getirir, Yusuf Ağa'ya ikram ederdi. "Sen bu Yusuf Ağa'da ne bulmuşsun" diyenlere; "Siz boş boş konuşmayın, O mübarek biridir" diye çıkışırdı. Bildiğim kadarıyla Yusuf Ağa Trabzonlu idi. Çocukları zaman zaman gelir götürürmüş, ama O durmaz yine Elazığ'ın yolunu tutarmış. Yusuf Ağa, Eminin dükkânının önünde uzanınca, Emi, O'na hitaben "Yusuf Ağa sendeki saltanat Kenan EVREN'de yok" diye takılırdı. Tabi gençler belki bilmez, o yıllarda Kenan EVREN, Türkiye'nin bir numaralı adamı idi.
Gel zaman git zaman Yusuf Ağa birkaç gün ortalarda görünmez. Emi her gün yolunu bekler, merak eder. Sonra bir gün zabıtalara sorar; "Yusuf Ağa nerede?" diye. Zabıtalar O'na araba çarptığını, birkaç gün hastanede yattığını ve vefat ettiğini, belediyenin de defin işlemini gerçekleştirdiğini söylerler. Emi oldukça üzülür. Hatta gidip Yusuf Ağa'nın mezarını ziyaret ettiğini ve mezar taşı yaptırdığını da duydum. Cenab-ı Allah'tan her ikisine de rahmet diliyorum.
Yine bir yaz günü Emi'nin orada oturuyorum. Selçuk adında down sendromlu bir genç çocuk var. Çarşının ortasında altını kirletmiş. Bizim Emi, Selçuk'u aldı, zaten dükkânın yanındaki umumi WC'yi de çalıştırıyordu. Oraya götürdü, hortumla güzelce yıkadı, dükkândaki eski elbiselerden getirip giydirdi. Vallahi ben bu olayı gözümle gördüm. Şimdi sizlere soruyorum, kim bunu yapar? Emi o kadar merhametli bir büyüğümüzdü. Ne bizde o merhamet ne de o samimiyet kaldı. Elazığ'ın da memleketinde ruh hali budur sanırım. Emin olun kaybettiğimiz budur, bugün arayıp da bulamadığımız budur. Bizi mutsuz kılan budur. Sevgilerimle.

Menderes Derneği'nden kış yardımı…



ÇAYDAÇIRA/İZMİR

İzmir Menderes Elazığ Kültür Ve Dayanışma Derneği, İzmir'in Menderes ilçesinde ihtiyaç sahibi Elazığlı ailelere soba, erzak ve giyim yardımında bulundu.

Bu kapsamda İzmir Menderes Elazığ Kültür Ve Dayanışma Derneği, İzmir'in Menderes ilçesinde bulunan Elazığlı ihtiyaç sahibi ailelere 8 adet soba, erzak ve çocuklar için 20 adet mont ve ayakkabı yardımında bulundu.

İzmir Menderes Elazığ Kültür Ve Dayanışma Derneği Başkanı Şükrü Acar, dernek olarak yardımlara devam edeceklerini belirterek yardımseverlerden destek istedi.

Acar yaptığı açıklamada; İzmir Menderes Elazığ Kültür ve Dayanışma Derneği ve yönetimi İzmir'in Menderes ilçesinde ihtiyaç sahibi hemşerilerimize ailelere 8 tane kuzineli soba, erzak yardımı ve 20 tane minik bedenler ve ayaklar üşümesin anlayışı ile çocuklarımıza mont ve bot ayakkabı ile yardım ediyoruz. Ben ve dernek yönetimindeki başkan, başkan yardımcıları ve yönetimim daima hemşerilerimiz için canla başla mücadele edeceğiz bizler tabela derneği değil masa başı derneği değil halkla iç içe hemşerileriyle paylaşan ayrımcılık yapmadan bizler yolumuza devam ediyoruz. Başkan Yardımcılarıma ve yönetimime hepsine ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Biz birlikte daha güçlüyüz İzmir Menderes Elazığ Kültür Ve Dayanışma Derneğimize destek verin ki minik ayaklar üşümesin" dedi.

SENDEN GİDEMEM

Sonbahar gelince **“Sarı, kırmızı yapraklar ağaçları süslerken; gönüllere hüzün değil neşe taşısın. Mutluluktan, yürekler coşsun.”** demiştim.
Sonbahar, sona erdi.
Yeni bir yılı kucaklamadan önceki ay, kışın ilk ayı olan Aralık, diğer kış aylarının başlangıcı olarak kapımızı çaldı.



HÜLYA MURAT

“Mevsim insanın içindedir.” diyerek; hüzünlü bir şarkı eşliğinde, kendimi, en çok da sevdasına tutunduğum şehrimiz Elazığ’ı, **“Bizim Diyar”** dediğimiz Elâzığ’ımızı düşünerek...
Atamızın, **“El-Aziz (Azığı Bol)”** adını bahşettiği, bu aziz il bizim. Atalarımız yani biz Gakgoların. Sevdası hep yüreğimizde olan...
Adım adım ilerleyerek, hayranı olduğum bu güzel şehrimize bir göz atalım.
Önce, tarihimizin merkezi. Harput yöremize gidelim. Evliyalar Diyarı ve kültürümüzün doğuş kaynağı olan Harput'umuza, **“Taş Kale”** anlamını taşıyan yöremize.
Harput, M.O.4000 yıllarında kurulmuş, köklü tarihimizin temelleri de bu yıllarda atılmıştır.
Biz, yöremizi araştırarak inceliyor, böyle köklü bir tarihe; zengin bir kültüre sahip bir şehrimiz olduğu için de gurur duyuyoruz.
Harput Kalesi-Hazar Baba Dağı Kayak Merkezi-Hazar Gölü-Keban Baraj Gölü-Cip Baraj Gölümüz vardır.
Doğunun incisi, misafirperver, iyiliksever, dürüst, mert insanların harman olduğu bu efsanevi şehrimizde.
Efsane derken bize ait **“Çayda Çıra”** kimi bölgelerde **“Mumlu Dans”** diye adlandırılan oyunumuz en önemli kültürel kaynağımız ve efsaneler efsanesidir.
Ve **“Çayda Çıra”** oyunumuz bir ağıt ve yıllar yıllar önce Elazığ’da yaşamış genç aşıkların ayrılış destanıdır.
Bu birincisi, ikinci efsane ve en bilineni de köyün ileri gelenlerin oğlunun düğününde gerçekleşir.
Düğünün üçüncü gününde ay tutulması olur. Uğursuzluk olarak nitelendirilen bu durumda, damadın annesi Pembe Ana, durumu kurtarmak adına, ne kadar mum varsa toplayarak tabaklara yerleştirir. Mumlar yakılır. Mumların ışığı suya yansıyınca, müziğin çalmasıyla birlikte, ritmik hareketler başlar ve **“Çayda Çıra”** oyunu da böylelikle ortaya çıkar.
.....

Çayda Çıra yanıyor,
Ay tutulmuş sanıyor.
Yavaş yürü, usul bas.
Engeller uyanıyor.

Çayda Çıra geline,
Kına yakın eline.
Nazar değmesin sakın,
Has bahçenin gülüne.

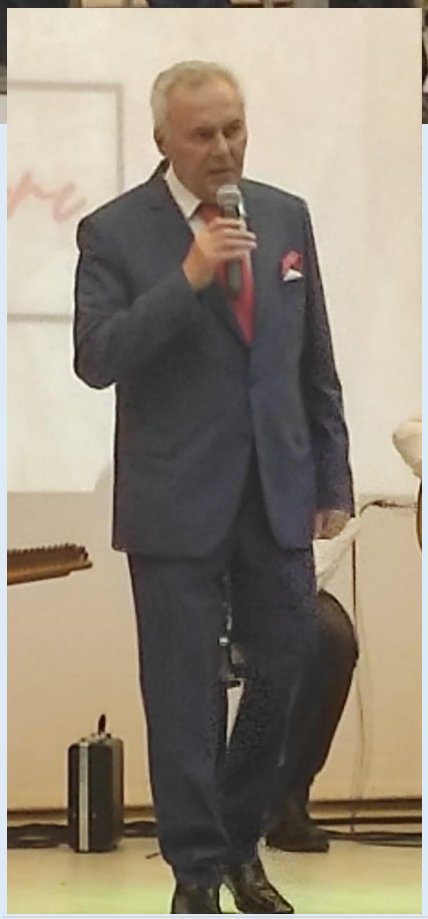
Ayrıca, bizim oyun olarak halaylarımız vardır.
Yöresel yemeklerimiz vardır. Harput Köftesi-İçli Köfte-Taş Ekmeği ve daha birçok yemek ve tatlılarımız...

Öküzgözü üzümümüz- Orcik sucuğumuz-Çedene Kahvesi-Dibek Kahvemiz vardır. Hele hele sarı sarı Elazığ biberimiz var ki lezzetine doyum olmaz.
İşte bizim eşsiz Diyarımız Elazığ'ımız.
24 Ocak tarihi akşam saatlerinde meydana gelen depremle yara alan güzelim şehrimiz.
O korkunç akşamda, Aziz şehrimiz canlarını yitirmiş, yürekler dağlanmış, korku ve endişe hepimizi paramparça etmiş; hasarlı evler oturulamaz hale gelmiştir.
Can korkusuyla evler terkedilmiş; eşyalar toprak altında kalmıştır. Dünyanın en önemli sığınağı olan evlerimiz yok oluşla karşı karşıya gelmiştir.
"Bir evi olmalı insanın sıcacık." diye bir söz vardır ya işte o sıcacık yuvalar o akşam anılarda kalmıştır.
Sonrasında Gakgolar, **"sevgiyle birbirine bağlanmalı ve el ele, omuz omuza vermeli."** düsturuyla hareket etmiş; koskoca iki yılı ardında bırakmıştır.
Biz Gakgolar, kocaman bir aileyiz. Kopmaz bağlarla bağlı ve çok güçlüyüz. Acı günde, güzel günde hep birlikteyiz. Yaralarımızı sarabilmek için her sıkıntıyı paylaşabiliriz.
Evet! Depremle karşımıza çok büyük zorluklar çıktı. Bizzat tanık olduklarım, evleri hasar görmüşlerin, eşyalarını bakımsız depolara yığmaları; ev bulmakta zorluk çekmeleri ve yakınlarının yanına sığınmaları gibi daha birçok sıkıntılar...
Daha üzerimizdeki panik, korku atılmadan evlerin yıkımı başladı. Şehir harabeye döndü. Hayalet şehir oldu. Sonrasında, evleri yıkılan depremzedeler için konutlar yapıldı. Gördüğüm konutlar bence, çok güzel. İkamet edenler, çok memnunlar. Minnettarlar.
Ama şehrin önemli merkezlerinden biri olan İstasyon Caddesi evleri henüz yapılamadı. Bu nedenle her taraf yıkık, dökük. Gören her kişiye kasvet veriyor. Dileğimiz, bir an önce inşa edilip bu görünümden kurtulabilmek.
Yeniden imar edilen şehrimiz, yeni bir çehreye bürünüyor. Yıkılan yerlerin yerine Elazığ tanıtımlı meydanlar yapılıyor. Yapıldı.
Kent Meydanı ve Yeraltı Otoparkı yapımından sonra tarihi Atatürk Anıtının Öğretmenevi önüne yeniden konulması bizi onurlandırmıştır.
Deprem, pandemi süreci biz Gakgoları psikolojik olarak yıpratsa da biz ayağa kalkmasını biliriz, bildik.
Emeği geçen tüm hemşerilerimize sonsuz teşekkürler.
Her ailede olduğu gibi büyük bir aile olduğumuz şehrimizde de sıkıntılar olmakta.
Aile içi tartışmalar sonucu yaşanan nahoş sonuçlar; sokak kavgaları yaşanmakta… Bu, Huzur Diyarı Elâzığ'ımıza yakışmamakta. Yine de biz Gakgo Diyarımıza **"Huzur Kenti"** demeli.
Birlik ve beraberlik içinde yolumuza devam etmeliyiz.
Bir **"Gakgo"** olarak bizim olan güzelim şehrimizin değerini bilerek; geçmişi geleceğe tanıtmayı bir görev addetmeliyiz.
Değerli Okuyucularımız,
Yeni bir yıla girmek üzere olduğumuz şu günlerde, afetlerin ve acıların geride kalması umuduyla; hepimize huzurlu ve mutlu yıllar diliyorum.
Hoşça Kalın...

Elazığ'ın İlk Dijital Dergisine reklam vermek istiyorsanız:

ALO 0553 2533090





Celal Özer'e vefa…

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Celal Özer, Elazığ Belediyesi Bünyamin Eroğlu Kültür ve Kongre Merkezi'nde birbirinden güzel eserler seslendirdi. Elazığ Belediyesi ile Çaydaçıra Musiki Derneği'nin, Elazığ mahalli müziğinin usta ismi Celal Özer için vefa etkinliği düzenledi.

Elazığ Belediyesi Bünyamin Eroğlu Kültür ve Kongre Merkezi'nde düzenlenen programda, Celal Özer'in hayatı ve sanat yaşamı hakkında panel ve sinevizyon gösterimi yer aldı. Konuşmalardan sonra Celal Özer sahne alarak, Elazığ Türkülerini seslendirdi. Geceye Hüseyin Karlıdağ, Ömer Çapar ve Zülfü Demirtaş da katıldı.

İzmir'de Harput Esintisi





ÇAYDAÇIRA/İZMİR

İzmir Büyükşehir Belediyesi ve Ege Elazığ Dernekler Federasyonu tarafından organize edilen Adile Kurt Karatepe konseri büyük bir ilgi gördü.

İzmir Ahmet Adnan Saygun Sanat Merkezi'nde düzenlenen konser etkinliğinde ilk olarak İstanbul Fındıkzade Elazığ Folklor Ekibi sahne aldı. Çaydaçıra oyunu ile sahneye çıkan ekip Elazığ yöresi oyunlarını oynadılar.

Elazığlı TRT sanatçısı Adile Kurt Karatepe ise birbirinden güzel Elazığ yöresi türkülerini seslendirerek geceye renk kattı.

Ege Elazığ Dernekler Federasyon Başkanı Nejat Ak yaptığı açıklamada, 4 bin yıllık Harput Kültürüne hizmet etmekten duyduğu memnuniyeti dile getirdi. AK, Konserin gerçekleşmesinde büyük katkıları olan İBB Başkanı Sayın Tunç SOYER'e, Kültür Daire Başkanı Sayın Efe ORUÇ'a , Federasyon Başkan Yardımcısı Sayın Ayhan Kındik'e, Sanatçımız Adile Kurt Karatepeye, saz heyetine, Halk oyunları ekibine, sunumu yapan Sayın Kaya Yapıcıoğlu'na, Federasyon Yönetim Kuruluna teşekkürlerini iletti.



Şehitler için dualar okundu





FATİH BAYGELDİ

ÇAYDAÇIRA / KKTC

KKTC'de birçok sivil toplum örgütünün iştirakiyle, 21-25 Aralık Şehitleri Anma programı yapıldı. KKTC Elazığ Kültür ve Dayanışma Derneği'nde yer aldığı programda Şehitlerimiz için Mevlüt okundu ve yemekler dağıtıldı.



"Doğu Türkistan'dan Anadolu'ya Anadolu'dan Balkanlara Balkanlar'dan Kıbrıs'a" adlı programda tüm Şehitlere dua okundu. Birçok derneğin katkıda bulunduğu programa katıldıklarını belirten KKTC Elazığ Kültür Ve Dayanışma Derneği Başkanı Yunus Ataş, "Bizler şehitlerimizi hiç bir zaman halklarını ödeyemezdik. Bu vatan uğruna gözünü kırpmadan Şahadet şerbetini içen Mehmetçiklerimize Allahtan rahmet diliyorum. Yapmış olduğumuz bu Program'da Şehitlerimizin ruhlarına gitsin. Bu Program'da en çok emeği geçen En başta Hayrat İnsanı Yardım Derneği Yöneticisi A. Vahap Gültekin Bey'e çok teşekkür ederim. Bu programı düzenleyip yayınladığı için Allah yapmış olduğumuz dualarımızı kabul eylesin." dedi.

Elaziz'den Kürsübaşı Akşamı…



ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elaziz Kültür Eğitim Ve Yardımlaşma Derneği, Elazığ'da faaliyet gösteren sivil toplum örgütleriyle bir araya geldi.

Dernek binasında düzenlenen Kürsübaşı Akşamında dernek yöneticileri ile bir araya geldiklerini ifade eden Elaziz Kültür ve Yardımlaşma Derneği Başkanı Onur Şahin, "İlimizde kültürel faaliyet gösteren Dernek Başkanlarımız, Kurum Müdürlerimiz ve Hocalarımız ile Derneğimizde Kürsü Başı programında buluştuk. Derneğimizin faaliyetleri hakkında bilgiler verdik. Kültürümüzün daha ileri seviyeye taşınabilmesi adına istişarelerde bulunduk. Programımıza icabet eden değerli hocalarımıza teşekkür ediyorum. Kültürümüzün daha ileri seviyeye taşınabilmesi adına elimizden gelenin fazlasını yapmaya devam edeceğiz." dedi.



Elazığlılar Sancaktepe'de buluştu





ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

İstanbul Sancaktepe'de düzenlenen 'Elazığlılar Gecesi' etkinliğinde Elazığ rüzgârı esti. İstanbul Sancaktepe Belediye Başkanı Şeyma Döğücü'nün çok önem verdiği projelerinden birisi olan Hemşehri Buluşmaları programları devam ediyor.

Bunlardan en sonuncusu ise Sancaktepe Recep Tayyip Erdoğan Kültür Merkezinde ELFED'le ortak düzenlenen program ise geceye ayrı bir damga vurdu. Abdullah Şekeroğlu, Mehmet Demirbağ ve Elazığ Halk Oyunları Ekibi de geceye renk katarken, gece hakkında açıklama yapan ELFED Başkanı Kazım Gökhan Elgin, "Sancaktepe Belediyesi tarafından düzenlenen 'Hemşeriler Buluşuyor' etkinliğinde Elazığlılar bir araya geldik. Binden fazla kişinin katılım sağladığı gecede Elazığ'ı yaşayıp, hemşerilerimizle hasret giderdik. Sancaktepe Belediye Başkanımız Şeyma Döğücü'ye, Elfed Yönetim Kurulu üyemiz ve Sancaktepe Başkan Yardımcımız Gökhan Erdoğan'a emekleri ve misafirperverlikleri için, salonu tıklım tıklım doldurdukları için de kıymetli hemşerilerimize teşekkür ederiz. Birlikte varız!" dedi.



EŞGENE

MALZEMELER

1 Adet Tandır Ekmeği
7 Çorba Kaşığı Kemikli Çemiş Kavurma
2 Adet Soğan
1 Adet Domates
2 Adet Biber
1 Tutam Maydanoz
1 Çorba Kaşığı Domates Salçası
1 Çorba Kaşığı Biber Salçası
1 Tatlı Kaşığı Kuru Reyhan
1 Tatlı Kaşığı Tuz
3 Su Bardağı İlik Suyu

YAPIMI

Saç Tavada eritilen tereyağında ince uzun doğranmış soğan ve biber birlikte kızartılır salçalar eklenip karıştırılır. Domates eklenip pişirilir ve pişmiş kavurma eklenip kavurmaya devam edilir. İlik Suyu ve tuz ilave edilir, kaynatılıp sos haline getirilir. Tandır ekmeği tabağa doğranır. Hazırlanan sos ekmeklerin üzerine dökülür. İnce kıyılmış taze maydanoz ve reyhan ile süslenir. Sıcak servis edilir.

DOĞRU REKLAM KAZANDIRIR!

Size Özel Reklam Çözümleri İçin Hemen Arayın!

İhtiyacınız neyse, işin uzmanı yanınızda...!

webajans

ewebajans

- Web Tasarım
- Grafik Tasarım
- Tabela Tasarımı
- Tanıtım Müziği
- Editörlük
- Marka Tescili
- Matbaa Hizmetleri
- Promosyon Ürünleri

İLETİŞİM

0553 253 30 90 Gazi Caddesi Yüce İşhanı Kat 3 Merkez/Elazığ

www.ewebajans.com - info@ewebajans.com